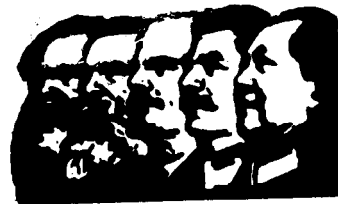

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΑΠΡΙΛΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 229 ΔΡΧ. 150

ΓΟΡΓΑ ΒΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ

Κρίσιμη συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ

Στη μετά τα μπλόκα περίοδο που διανύουμε οι σοσιαλφασίστες, αφού πήραν μια ανάσα και ανασύνταξαν τις δυνάμεις τους, ξαναρχίζουν την επίθεσή τους.

Κεντρικός στόχος όπως πάντα η αποφασιστική αλλαγή του συσχετισμού υπέρ των ρωσόδουλων στην κορυφή του ΠΑΣΟΚ και του κυβερνητικού σχηματισμού. Το προσωρινό σμίξιμο Σημίτη, Τσοχατζόπουλου, Αρσένη, Πάγκαλου πάνω στο αγροτικό δίνει τη θέση του στην ένταση. Ήδη ο Αρσένης ξιφούλκησε ενάντια στο Σημίτη.

Το έδαφος των νέων αντιπαράθεσεων θα είναι η επικείμενη πολιτικο-οργανωτική Συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ. Αυτό είναι ένα σώμα που το ήθελαν οι ρωσόδουλοι για να κρίνει ακριβώς το ζήτημα του νέου κομματικού επιτελείου. Την εισήγηση προς την ΚΕ την έκαναν Σημίτης και Παπαϊωάννου. Οι Αρσένης, δηλαδή, και Τσοχατζόπουλος εκφράζονται έμμεσα από τον όχι δικό τους “γεννηματικό” Παπαϊωάννου.

Αυτός είναι σοβαρός πόντος για το Λαλιώτη και το σύμμαχό του, τελευταία, ρωσόφιλο Χαραλαμπίδη.

Είναι φανερό ότι ο Τσοχατζόπουλος χάνει έδαφος. Άλλωστε αυτόν ακριβώς το στόχο έχει το ζήτημα που θα κυριαρχήσει στη Συνδιάσκεψη αυτή: η διαδοχή του Παπανδρέου. Ό,τι θα γίνει θα γίνει στο όνομα της διαδοχής. Η εισήγηση της Κ.Ε. (που ενέκρινε το σχέδιο Σημίτη-Παπαϊωάννου) προς τη Συνδιάσκεψη το λέει καθαρά:

«Δεν ήρθε η ώρα της διαδοχής στο ΠΑΣΟΚ. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να συμφωνήσουμε στις διαδικασίες εκείνες, που θα διασφαλίσουν τόσο την ενότητα όσο και τη συνέχεια του Κινήματός μας. Σ’ αυτό τον προβληματισμό είναι αυτονόητο ότι θα έχει τη δική του συμμετοχή και πρωτοβουλία ο ίδιος ο πρόεδρος».

Και παρακάτω διάφορα θολά, αλλά αρκετά σαφή για όσους παρακολουθούν την πάλη γραμμών μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Ανάμεσά τους ότι η «νέα πολιτική θα πρέπει να προσδώσει στο ΠΑΣΟΚ χαρακτηριστικά κόμματος κοινωνικής και

πολιτικής κινητοποίησης» και ότι πρέπει να υπάρξει «νέα σχέση επικοινωνίας με τους κοινωνικούς χώρους και τους φορείς τους». Αυτό σημαίνει ότι το διάδοχο επιτελείο θα πρέπει να τα φτιάξει με το σοσιαλφασιστικό συνδικαλιστικό μέτωπο των τριών μικρών τεράτων και της εβερτικής Ν.Δ. και να μη συνεχίσει την κόντρα με τους “κοινωνικούς χώρους και τους φορείς τους”, δηλαδή να κυριαρχείται από τους λαλιωτικούς, τουλάχιστον στο επίπεδο της πολιτικής συνισταμένης γραμμής.

Ασφαλώς σ’ αυτό το σώμα θα κριθούν πολλά και ο γεροπράκτορας θα οργιάσει. Έχει πάντως ενδιαφέρον και εδώ πως ο σοσιαλφασισμός κατάφερε να κάνει οικουμενικό πολιτικό του στόχο το ζήτημα της διαδοχής.

Πολλοί, για παράδειγμα, παραξενεύτηκαν, γιατί ο Έβερτ ζήτησε τελευταία να φύγει μόνο ο Παπανδρέου και όχι το ΠΑΣΟΚ.

Είναι απλό. Κατάλληλα πληροφορημένος ο τραμπούκος ξέρει ότι είναι ώρα για ν’ αναλάβει τα πράγματα μια λιγότερο αυτοδυναμική και περισσότερο οικουμενική ηγετική ομάδα και ότι ο Παπανδρέου είναι ακριβώς ο υποτιθέμενος εκφραστής του αυτοδυναμικού ΠΑΣΟΚ, που πρέπει τώρα να χάσει ένα μεγάλο μέρος από τη δύναμή του.

Γιατί μπροστά βρίσκεται ένα απέραντο έδαφος οικουμενισμού, που δεν μπορεί να περπατηθεί γιατί το μπλοκάρουν οι αυτοδυναμικοί. Πρόκειται για τις θεσμικές διακομματικές επιτροπές για την εξωτερική πολιτική, την παιδεία και τη δημόσια διοίκηση. Πρόκει-

ται για την Επιτροπή θεσμών που θα φτιάξει τους όρους λειτουργίας αυτών των διακομματικών επιτροπών. Πρόκειται για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Αυτά όλα αποτελούν το οργανωτικό και νομικό περικάλυμμα του νέου οικουμενισμού, δηλαδή της υποδούλωσης του ΠΑΣΟΚ τώρα και της Ν.Δ. αύριο, στα τρία μικρά ρωσόδουλα κόμματα, ανοιχτά στο ΣΥΝ και την ΠΟ.Α., και πιο καλυμμένα στο “επαναστατικό” ψευτοΚΚΕ.

Αυτό που συμφέρει στο λαϊκό κίνημα είναι βέβαια να αποτύχουν οι ρωσόδουλοι στη γρήγορη αυτή προέλαση. Άλλωστε οι αντιστάσεις ξεσπούν διαρκώς και είναι ισχυρές, γιατί το αυθόρμητο της τυφλής και δίχως χαρακτήρα ελληνικής αστικής τάξης έχει κι αυτό τη δικιά του δύναμη απέναντι

στο συνειδητό της καλοοργανωμένης ρωσόδουλης μειοψηφίας, που δουλεύει δύο εργαλεία: το σοβινισμό και τη μικροαστική καθυστέρηση.

Αν όμως εμείς θέλουμε να καθυστερήσουν οι ρωσόδουλοι δεν είναι γιατί ελπίζουμε ότι κάποτε θα συνειδητοποιηθούν οι άθλιοι αστοί αντίπαλοί τους, αλλά γιατί το συνειδητό ελληνικό προλεταριάτο και οι δημοκράτες χρειάζονται χρόνο για να οργανώσουν το λαό και την πρωτοπορία και να αποτρέψουν τον επερχόμενο φασισμό.

Στο πιεστήριο: Μόλις τώρα έπεσε η βόμβα Κύρκου για ομοσπονδία ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ. Τώρα, λίγο πριν τη Συνδιάσκεψη.

ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ ΚΡΙΝΕΤΑΙ Ο ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Μεγαλύτερη απατεωνιά από εκείνη του κνίκου ομορτοτισμού που εξομοιώνει την τούρκικη επίθεση στους Κούρδους του ΡΚΚ, που έχουν βάση στο Ιράκ, και τη ρώσικη επιχείρηση γενοκτονίας στην Τσετσενία δεν υπάρχει.

Εννοείται ότι από δω και μπρος κάθε κρυφοσοβινιστής ψευδοδιεθνιστής σαν ασπίδα ενάντια στη ρώσικη χιτλερική κτηνωδία θα σηκώνει την τούρκικη επίθεση στους Κούρδους ή στο Ιράκ.

Γι’ αυτό χρειάζεται μια γρήγορη απάντηση-σύγκριση.

Οι Ρώσοι στην Τσετσενία έκαναν εισβολή και κατέλαβαν μια ανεξάρτητη και κυρίαρχη χώρα που λέγεται Τσετσενία και ισχυρίζονται ότι δε θα φύγουν ποτέ από εκεί, γιατί η Τσετσενία είναι ρωσική.

Ο τουρκικός στρατός τόσο πολύ δεν ενόχλησε το Ιράκ, ώστε η κυβέρνησή του μόνο μετά από 10 μέρες εισβολής την καταδίκασε, επειδή μόλις τότε οι Τούρκοι άρχισαν να συζητούν με τους Κούρδους του βόρειου Ιράκ και να

προσπαθούν να τους ενώσουν ενάντια στο ΡΚΚ, πράγμα που δεν ήθελε ο Σαντάμ Χουσεΐν.

Το κυριότερο όμως είναι ότι το βόρειο Ιράκ είναι διαμελισμένο από διεθνή επέμβαση και στο διαμελισμένο βόρειο κομμάτι απαγορεύεται η κυριαρχία του Ιράκ. Αυτό οφείλεται σε τρεις παράγοντες: Στην καταβροχθιστική επίθεση του Ιράκ ενάντια στο Κουβέιτ, στην κτηνωδία του ιρακινού εθνικισμού απέναντι στους Κούρδους του και στην αντιτριτοκοσμική πολιτική των ΗΠΑ, που εκμεταλλεύτηκαν τα παραπάνω για να διαμελίσουν το Ιράκ. Άρα, πριν θίξει ο τούρκικος στρατός την κυριαρχία του Ιράκ στο βόρειο τμήμα του, είχε μπροστά του μια πλήρως θιγμένη κυριαρχία και, κυρίως, την έγκριση του τοπικού ιρακινού κούρδικου πληθυσμού.

Πέρα από αυτά, η Τουρκία δε δήλωσε κυριαρχικά δικαιώματα σ’ αυτό το τμήμα του ιρακινού εδάφους και δε δήλωσε ποτέ ότι μπήκε για να μείνει εκεί. Πραγματικά, εκεί κληνιάει τους περισσό-

τερο και από τους Τούρκους στρατοκράτες φασίστες και διαμελιστές του ΡΚΚ, που επίσης δε δίνουν δεκαράκι για την εδαφική κυριαρχία του Ιράκ, αφού το χρησιμοποιούν σα βάση για τα χτυπήματά τους στο τούρκικο έδαφος. Οι Τούρκοι στρατοκράτες πρέπει να κατηγορηθούν βασικά για την άρνησή τους να αναγνωρίσουν τα στοιχειώδη εθνομειονοτικά δικαιώματα και τη βαριά καταπίεση που ασκούν στους Κούρδους της Τουρκίας. Οι Ρώσοι στην Τσετσενία σφάζουν μαζικά, γενοκτονικά έναν ολόκληρο πληθυσμό, ισοπεδώνουν μεθοδικά πόλεις και χωριά, και αυτό το κάνουν αδιάκοπα εδώ και μήνες μπροστά στις τηλεοράσεις όλου του πλανήτη, ενώ όλοι οι επιτόπου ανταποκριτές σε όλα τα έγκυρα ΜΜΕ του κόσμου βεβαιώνουν για τις καθημερινές εκτελέσεις και βασανισμούς αμάχων και για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Οι τουρκοφάγοι έλληνες σοβινιστές, οι ψευδοδιεθνιστές φίλοι

του ΡΚΚ και ολόκληρη η ικανότατη σε πλαστογραφίες ρώσικη προπαγάνδα δεν μπόρεσε να φέρει στις ελληνικές τηλεοράσεις ούτε μια εικόνα από βομβαρδισμό χωριών και πόλεων στο βόρειο Ιράκ, ούτε να μεταφέρει στον Τύπο ανταποκρίσεις από το βόρειο Ιράκ που να βεβαιώνουν σφαγές ή βασανισμούς αμάχων από τον τούρκικο στρατό. Υπάρχει μόνο μια καταγγελία για σφαγή 7 αμάχων, που το ΡΚΚ ρίχνει στους Τούρκους και οι Τούρκοι στο ΡΚΚ σαν προβοκάτσια (Monde, 7 του Απρίλη).

Ό,τι και να κάνουν οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές, δε θα μπορούν να κρύψουν την Τσετσενία πίσω από τους Κούρδους. Ειδικά στο ελληνικό δημοκρατικό κίνημα σύντομα θα γίνει γνωστό ότι άλλο πράγμα είναι οι Κούρδοι και άλλο το τερατώδες και πρακτικό ΡΚΚ. Ήδη οι Τούρκοι και Κούρδοι των υπόλοιπων οργανώσεων καταγγέλλουν ασταμάτητα το ΡΚΚ για τις αιματηρές επιθέσεις που εξαπολύει εναντίον τους.

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Ο σοσιαλφασισμός και το μπλοκ των ρωσόδουλων βγήκε συνολικά χτυπημένο από το αγροτικό πραξικόπημα που καθοδήγησε το ψευτοΚΚΕ.

Αυτοί οι προβοκάτορες θα μπορούσαν να υποστούν μια πανώλεθρία αν δεν τους έσωνε την τελευταία στιγμή ο μεγάλος τους κοινός αρχηγός, ο επιτελάρχης των πρακτόρων της Ρωσίας στην ελληνική πολιτική σκηνή, ο Α. Παπανδρέου.

Πραγματικά, το μεσημέρι της Παρασκευής στις 31 του Μάρτη η κατάσταση των μπλόκων ήταν θλιβερή.

Παντού οι σοσιαλφασιστές άφησαν να περνάνε τα Ι.Χ. και συνέχισαν να μπλοκάρουν τα φορτηγά, ενώ οι ανθοπώλες που μπήκαν την τελευταία στιγμή στα δίοδια της Αθήνας δήλωσαν αντίθετοι σε έναν ασφυκτικό αποκλεισμό των δρόμων.

Η αποσύνθεση ήταν τόσο γοργή που σύντομα θα γινόταν ανεξέλεγκτη. Ήδη σε κάποιο μπλόκο οι πραξικοπηματίες πλάκωσαν στο ξύλο ένα δημοσιογράφο του φιλικού τους *Αντέννα*, ενώ οι κλασικοί δεξιοί, που υπερείχαν στο μπλόκο του Αλμυρού, άρχισαν να φωνάζουν χουντικά συνθήματα. Πραγματικά το ψευτοΚΚΕ κινδύνευε να γελοιοποιηθεί. Κυρίως, όμως, ήταν αδύνατο στους πραξικοπηματίες να κλείσουν τον Ισθμό της Κορίνθου και να κλείσουν έτσι το δρόμο προς την Ιταλία και την Ευρώπη γενικά. Ήταν τέτοια η παλλαϊκή κατακραυγή που φούντωνε μέρα με τη μέρα, ώστε κάθε "κίνημα" κλιμακώσης εκείνη την ώρα να σβήνει ασήκωτα μολύβια στα πόδια του. Στις προσπάθειες των σοσιαλφασιστών να φτιάξουν το μπλόκο του Ισθμού αντιπαρατάχθηκαν με σαφήνεια οι αγρότες της Κορίνθου. Άλλωστε σ' αυτό ακριβώς το σημείο ετοιμάζε μια βίαιη αναμέτρηση ο Βαλυράκης, που έστησε προληπτικά αστυνομικές δυνάμεις δίπλα στη γέφυρα.

Ασφαλώς ο Βαλυράκης δε θα μπορούσε να προχωρήσει σε κάτι τέτοιο αν δεν είχαν χάσει προηγούμενα οι ρωσόδουλοι το παιχνίδι μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και ο Λαλιώτης αναγκάστηκε να διαφοροποιηθεί από τους πραξικοπηματίες με μια όσο γίνεται πιο ανώδυνη δήλωση την Πέμπτη 30 του Μάρτη, ενώ όλες οι άλλες φράξιες είχαν ενωθεί και ήταν αντίθετες και σταθερές απέναντι στα μπλόκα: Σημίτης, Αρσένης, Τσοχατζόπουλος και πιο αποφασιστικά απ' όλους ο Πάγκαλος είχαν καταδικάσει το μέτωπο ψευτοΚΚΕ-Εβερτικής Ν.Δ.

Αυτή η απροσδόκητη σταθερότητα του ΠΑΣΟΚ υποχρέωσε την ΠΟΛ.Α. και το ΣΥΝ να χαμηλώσουν τους τόνους της υποστήριξης στους "αγρότες" για να μην χάσουν το στρατηγικό τους σύνδεσμο με το ΠΑΣΟΚ. Η Δαμανάκη μάλιστα, που φροντίζει να διατηρεί πάντα ζεστούς τους δεσμούς

της με τους Ευρωπαϊόφιλους του ΠΑΣΟΚ, καταδίκασε τα μπλόκα και όλη την αντιφορολογική εξέγερση στις 10 του μήνα στη διάρκεια ενός δημοτικού συμβουλίου του Δήμου της Αθήνας.

Από εκείνη τη στιγμή και πέρα μοναδικό σύνθημα όλης της αντιπολίτευσης ήταν η λέξη "διάλογος". Διάλογος σήμαινε ότι αρκούσε ο Παπανδρέου να δεχτεί να συζητήσει με την Πανθεσσαλική Συντονιστική, που είχε επικεφαλής της τον Πατάκη του ψευτοΚΚΕ, για να σταματήσουν τα μπλόκα. Βέβαια, η αναγνώριση του Πατάκη ως εκπροσώπου των αγροτών σήμαινε την καταβαράθρωση της ΠΑΣΕΓΕΣ και της ΓΕΣΑΣΕ, που ελέγχονται τώρα από το ΠΑΣΟΚ, αλλά κυρίως σήμαινε ότι από δω και μπρος θα αναγνωριζόταν ο πραξικοπηματισμός των δρόμων ως έγκυρος κυβερνητικός συνομιλητής.

Η γραμμή του "διαλόγου" επίσης απέτυχε. Κι αυτό γιατί ήταν ισχυρές οι αντιτάσεις του κομματικού ΠΑΣΟΚ, και ιδιαίτερα του Λιβάνη. Ο σταθμός *Φλας* την Παρασκευή το μεσημέρι είπε πως ο Παπανδρέου ήταν έτοιμος να δεχτεί την Πανθεσσαλική Συντονιστική ταυτόχρονα με τους εκπροσώπους των ΠΑΣΕΓΕΣ και ΓΕΣΑΣΕ, αλλά πρόβαλε σθεναρή αντίσταση ο Λιβάνης, που συμβούλευσε τον πρωθυπουργό να μην το κάνει, γιατί το μέτωπο των μπλόκων ήταν έτοιμο να καταρρεύσει.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή λοιπόν, ακριβώς την ώρα της κατάρρευσής τους, ο Παπανδρέου μίλησε για πρώτη φορά ενάντια στους πραξικοπηματίες και έκλεισε ταυτόχρονα την αυλαία της άθλιας αυτής επιχείρησης, αποκαλώντας τους σοσιαλφασιστές "αντάρτες", δίνοντάς τους δηλαδή έναν τίτλο αντικαθεστωτικού αγώνα, ενώ επρόκειτο μόνο για αντιλαϊκό πραξικόπημα. Το κυριότερο όμως είναι ότι την ίδια στιγμή ο Παπανδρέου, πουλώντας για πολλοστή φορά το δίχως χαρακτήρα κόμμα του, πρόσφερε στους πραξικοπηματίες το φωτοστέφανο των εκπροσώπων της φτωχής αγροτιάς και τους χάριζε μέσα στην ήττα τους μια νίκη: Τους έδινε μια μικρή αύξηση των αγροτικών συντάξεων, ικανοποιώντας έτσι ένα αίτημα της φτωχής αγροτιάς, ώστε αυτή να βλέπει μελλοντικά στα μπλόκα το συμφέρον της.

Η κατάρρευση του σοσιαλφασισμού θα ήταν τέλεια, αν ο Παπανδρέου δε φρόντιζε με το φαινομενικά αυστηρό του μήνυμα να του προσφέρει αξιοπρεπή υποχώρηση μέσα από την αύξηση στις συντάξεις. Άλλωστε αυτός ήταν που στις προηγούμενες, σχετικά πιο δύσκολες για την κυβέρνηση, στιγμές είχε πιέσει για υποχώρηση και στο ζήτημα των καυσίμων. Καταλαβαίνει ο καθένας ότι είναι άλλο πράγμα να δίνονται τα καύσιμα και οι συντάξεις σε μια άλλη στιγμή και άλλο να χαρίζονται σε έναν αδιάστακτο εχθρό των αγροτών, όπως το ψευτοΚΚΕ, την

ώρα που είναι απομονωμένος.

Όμως αυτό με τις συντάξεις ήταν χειρότερο από εκείνο με τα καύσιμα, γιατί έγινε ταυτόχρονα με την έκκληση του Παπανδρέου για "κατάπαυση του πυρός".

Και βέβαια μια τέτοια "κατάπαυση του πυρός" έδωσε για μια ακόμα φορά τη δυνατότητα στον Παπανδρέου να αποσπάσει για τον εαυτό του μια νίκη που πέτυχαν οι άλλες φράξιες του ΠΑΣΟΚ παρά και ενάντια στη δικιά του θέληση, και έτσι να βρεθεί πάλι πρώτος μέσα στο παιχνίδι στο πλευρό των νικητών.

Μιλάμε, εννοείται, για νικητές της κακιάς ώρας, ανίκανους έστω και στο ελάχιστο να αξιοποιήσουν τη νίκη τους και έτοιμοι να τη χάσουν την επόμενη στιγμή.

Πραγματικά, μετά την υποχώρηση των πραξικοπηματιών και την απελευθέρωση των δρόμων δεν ακούστηκε ούτε μια κραυγή νίκης από κανένα πασοκικό στόμα, ούτε μια μετριοπαθής και σεμνή δήλωση που να κατακεραυνώνει το μέτωπο ψευτοΚΚΕ-Εβερτ και την αχρειότητά του, τίποτα που να θυμίζει κυνήγι του νικημένου.

Έτσι όχι μόνο το ψευτοΚΚΕ έπεσε στα μαλακά, αλλά και ο Έβερτ διασώθηκε με απέραντη άνεση από αυτό το σπάνιο τυχοδιωκτισμό. Γιατί δεν είναι μόνο το ΠΑΣΟΚ δίχως χαρακτήρα, αλλά και η μητσοτακική αντιπολίτευση μέσα στη Ν.Δ.

Αυτό αποδείχτηκε όταν ο Έβερτ απέσπασε από την Εκτελεστική Επιτροπή και το πολιτικό συμβούλιο της Ν.Δ., που αυτός ταχούτατα και αιφνιδιαστικά συγκάλεσε, μια ομόφωνη απόφαση στις 3 του Απριλίου, που δικαιώνει ολότελα τον παλιό εκοφίτη για την επιλογή του να επιτεθεί στο πλευρό της θεσσαλικής πλούσιας αγροτιάς, ενάντια στη βιομηχανική και την αστική τάξη. Γιατί από κοινωνική και οικονομική άποψη το κλείσιμο των δρόμων είχε σα στόχο το χτύπημα του εμποροβιομηχανικού κεφαλαίου, που είναι η κοινωνική βάση του πιο εκσυγχρονιστικού και ευρωπαϊόφιλου κομματιού της Ν.Δ., που πολιτικά εκφράζεται από το Μητσοτάκη.

Καλύτερη στιγμή για χτύπημα στον Έβερτ δεν υπήρχε. Ήδη είχαν ανοίξει πυρά ενάντια στα μπλόκα οι Μπακογιάννη και Μάνος, και είχαν κερδίσει σ' αυτά και το Σουφλιά, που είναι σνήθος κέντρο στις συγκρούσεις με τον Έβερτ. Ο ΣΕΒ είχε μιλήσει με σαφήνεια κι όλη η κοινή γνώμη ήταν μαζί τους.

Κι όμως, η ομόφωνη απόφαση της 3ης του Απριλίου έλεγε πως η Ν.Δ. «στάθηκε δίπλα στους αγρότες», αν και δηλώνει υποκριτικά πως «δεν τους απέτρεψε, ούτε τους πρότρεψε», και τόνιζε ότι «η Ν.Δ. είναι δίπλα στους αγρότες, όπως και σε όλους τους εργαζόμενους, όταν διεκδικούν δίκαια αιτήματα». Ακόμη κατηγορούσε την κυβέρνηση ότι «αρνείται τον ειλικρινή διάλογο» και χαρακτή-

ριζε «άδικα και ισοπεδωτικά τα αντικειμενικά κριτήρια». Σε όλα αυτά τα εβερτικά η εσωκομματική αντιπολίτευση ίσα που διέρευσε επιμέρους αντιρρήσεις και επιφυλάξεις.

Τι είχε συμβεί; Είχε συμβεί ότι οι Μητσοτακικοί διάσταναν να έρθουν σε ρήξη με τον Έβερτ σε ένα ζήτημα που θα τους έφερνε σε σύγκρουση με την πλούσια αγροτιά, ενώ ο Έβερτ, αντίθετα, έχει πάρει την απόφασή του να είναι ο άνθρωπος της πλούσιας αγροτιάς και όχι των βιομηχάνων.

Αυτό το είπε ανοικτά και καμαρωτά στην τελευταία του περιοδία στη βόρεια Ελλάδα, όπου δήλωσε πως η Ν.Δ. θα έπρεπε να λέγεται "Αγροτικό κόμμα της Ν.Δ.".

Έτσι για μια ακόμα φορά αποδείχεται ότι η βιομηχανική αστική δεν έχει παρά πολύ μικρό κομμάτι εξουσίας στη χώρα, αφού εκφράζεται τόσο αδύναμα στο περισσότερο "δικό" της κόμμα, που είναι η Ν.Δ.

Αλλά και μέσα στο ΠΑΣΟΚ η συμπεριφορά των "νικητών", ας πούμε, οικονομικών υπουργών απέναντι στην πλούσια αγροτιά ήταν παραπάνω από γενναϊόδωρη στη συνέχεια. Το ΠΑΣΟΚ στο χωριό στηρίζεται κύρια στην πλούσια αγροτιά. Έτσι με υπουργική απόφαση στις 10 του Απριλίου ο Υπ. Οικονομικών Παπαδόπουλος χάρισε δεκάδες δισεκατομμύρια στην πλούσια αγροτιά, καθώς μείωσε τις κατακρατήσεις υπέρ του κράτους, που γίνονται στις επιδοτήσεις, από 5% σε 1% για ποσά μεγαλύτερα από 5.000.000 δρχ. (και από 2% σε 0,5% για ποσά μέχρι 25.000 δρχ.). Αυτά τα λεφτά, σύμφωνα με την *Καθημερινή* (11 του Απριλίου) περιορίζουν σε μεγάλο βαθμό το κόστος που προκαλείται στους πλούσιους αγρότες από την εισαγωγή των αντικειμενικών κριτηρίων φορολόγησης.

Να λοιπόν πώς οι γενικές πολιτικές συνθήκες είναι εκείνες που κρίνουν τη δύναμη των επιμέρους μετώπων αντιπαράθεσης και να γιατί οι σοσιαλφασιστές κερδίζουν όλο το χρόνο που τους χρειάζεται για να προετοιμάσουν και να εξαπολύσουν μια νέα προβοκατόρική και φασιστική επίθεση.

Την πλατφόρμα και την άνεση για μια τέτοια επίθεση, καθώς και το αποδυνάμωμα της πολιτικής γραμμής της κυβέρνησης στην οικονομία, φρόντισε να τα προσφέρει ο Παπανδρέου στους αντιπάλους του με τη δημοσιευμένη του ομιλία στο υπουργικό συμβούλιο στις 4 του Απριλίου, όπου κάλεσε ουσιαστικά την κυβέρνηση να σπάσει την οικονομική της πολιτική «εξαπλώνοντας κάθε περιθώριο που υπάρχει μέσα στο πλαίσιο της οικονομικής πολιτικής και της αντοχής της οικονομίας για στήριξη των στρωμάτων που πλήττονται από την αναγκαία πολιτική της σταθεροποίησης. Πρέπει να είναι στο επίκεντρο η ανεργία και τα προβλήματα των χαμηλοσυνταξιούχων, των χαμηλόμισθων, των μικρομεσαίων και της αγροτιάς».

Αυτή ήταν μια επίτηδες αντιφατική δήλωση, όπου και η "πολιτική της σταθεροποίησης είναι αναγκαία" και "στο επίκεντρο

πρέπει να είναι η στήριξη των στρωμάτων που πλήττονται από αυτήν". Άλλωστε ήταν σαφέστερος στις 17 του Μάρτη όταν, πάνω στα αγροτικά μπλόκα, δήλωσε (*Καθημερινή*, 18 Μάρτη): «Τι είδους σοσιαλιστικό κίνημα είναι το ΠΑΣΟΚ όταν η έμφαση που έχει βάλει είναι σε μακροοικονομική σταθερότητα.» Ο Παπανδρέου ξέρει ότι η μόνη δυνατή οικονομική πολιτική της αστικής τάξης είναι σήμερα η πείνα για το λαό. Για να ανατραπεί αυτή η πολιτική σημαίνει ότι θα πρέπει να πέσουν τα πυρά στα βάρη της παπανδρείκης και ρωσόδουλης γενικά οικονομικής πολιτικής, που είναι η κυριαρχία της κρατικοκομματικής γραφειοκρατίας και της επιδοτούμενης πλούσιας αγροτιάς, η διαφθορά, το σαμποτάρισμα της μεγάλης βιομηχανίας και των επενδύσεων, τα ρωσόδουλα νέα μεγαλοαστικά παράσιτα και οι πολεμικές δαπάνες του σοβινισμού. Ένα τέτοιο κίνημα δεν το θέλει ο σοσιαλφασισμός. Ο σοσιαλφασισμός θέλει ένα διεκδικητικό κίνημα με οικονομική πλατφόρμα απλά "περισσότερες παροχές για τη φτωχολογιά", δίχως όμως να χτυπιέται η κοινωνική βάση της εκμετάλλευσης, της διαφθοράς, της σπατάλης και του οικονομικού σαμποτάζ στη χώρα. Δηλαδή αυτοί θέλουν κούφια δημαγωγία, για να ζήσει δήθεν καλύτερα ο λαός, και ταυτόχρονα θέλουν να βοηθήνουν αυτούς που εξαθλιώνουν το λαό.

Στην πραγματικότητα ο Παπανδρέου δεν ελπίζει ούτε σε κανένα, ούτε καν οικονομίστικο, κίνημα για αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα, γιατί κάτι τέτοιο το έχει εξοντώσει εδώ και 10 χρόνια αυτός και το ψευτοΚΚΕ.

Εκείνο που θέλει είναι ένα κίνημα πραξικοπηματιών από τα σοματεία-σφραγίδες του ψευτοΚΚΕ, ένα κίνημα τραμπούκων που θα «θέσουν ζήτημα πραγματικής πολιτικής αλλαγής, θα επιβάλουν στην πορεία μεγάλες αλλαγές στον πολιτικό συσχετισμό που σήμερα στέκεται εμπόδιο για κάθε θετικό βήμα προς τα μπρος» (από ομιλία της Παπαρρήγα στο Βύρωνα στις 3 του Απριλίου).

Το ζήτημα είναι ενάντια σε αυτά τα δήθεν κινήματα ν' αναπτυχθεί η λαϊκή και δημοκρατική ζύμωση για ένα πραγματικά ταξικό και δημοκρατικό κίνημα υλικών διεκδικήσεων των εργαζομένων ενάντια στους σοσιαλφασιστές, τους σοβινιστές, τα παράσιτα και τους σαμποτέρ.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

Ο ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΔΕΞΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Σε άρθρο μας του περασμένου χρόνου για τους Ζαπατίστας ξεσκεπάσαμε, με τα λίγα στοιχεία που διαθέταμε τότε, τον πραξικοπηματικό χαρακτήρα αυτού του κινήματος, που σε όλα του έμοιαζε με μια επιχείρηση σοσιαλφασιστικού, καστρίσκου τύπου. Είχαμε τότε χαρακτηρίσει τους Ζαπατίστας κνίτες της λατινικής Αμερικής και εξηγήσαμε τα ιδεολογικά ρίγη που διαπέρασαν τη μικροαστική ουρά του σοσιαλφασισμού με την εκπλήρωση του πόθου τους να δουν ένα γνήσιο αντιδυτικό, αντιαμερικάνικο κίνημα κάπου στον κόσμο να κάνει επιτέλους μια ένοπλη επανάσταση και να σώνει την άθλια ύπαιρξή τους.

Έτσι τα NAP, τα M-Λ, οι τροτσκιστές και η ΑΚΟΑ φώναζαν γεμάτοι ελπίδα "VIVA LOS ZAPATISTAS" και περίμεναν εναγώνια μια κλιμάκωση.

Η κλιμάκωση δεν ήρθε. Αντίθετα, στις 10 του Φλεβάρη ο στρατός των Ζαπατίστας, δίχως να ριζεί ούτε μια ντουφεκιά, εξαφανίστηκε από το μικρό του κράτος στην επαρχία Τσιάπας και έχασε εκεί την εξουσία του τόσο γρήγορα όσο γρήγορα την είχε πάρει με το πραξικόπημα-εισβολή το Γενάρη του '94. Έφτανε γι' αυτό το σκοπό μια συντονισμένη επίθεση του μεξικάνικου στρατού, ενός από τους πιο ασήμαντους, σε σχέση με το συνολικό πληθυσμό της χώρας, στρατούς της Λατινικής Αμερικής (80.000 στρατός σε σύνολο πληθυσμού 90.000.000).

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΑΣΚΟΦΟΡΩΝ

Μια τέτοια εξέλιξη ήταν αναπόφευκτη από την ώρα που ο στρατός των Ζαπατίστας είχε συγκροτηθεί καθαρά συνομοτικά και δεν είχε βγει μέσα και δίπλα από ένα πλατύ και προωθημένο κοινωνικό και πολιτικό κίνημα στη φτωχή αυτή επαρχία.

Αν οι Ζαπατίστας έκφραζαν ακριβώς αυτή την απαραίτητη σε όλες τις πραγματικές επαναστάσεις αυθόρμητη κίνηση των ίδιων των μαζών, δε θα χρειαζόταν να φοράνε μάσκες πάνω στα βουνά. Γιατί η μοίρα τους ως στρατιωτών σε σχέση με την αντίδραση θα ήταν η ίδια με τη μοίρα όλου του επαναστατημένου λαού που υποτίθεται ότι πήρε την εξουσία στη μισή περιοχή των Τσιάπας. Η μάσκα δείχνει ότι αυτός που τη φοράει είναι από τα έξω απελευθερωτής του λαού και όχι ο λαός ο ίδιος που απελευθερώνει τον εαυτό του. Ο λαός που απελευθερώνει τον εαυτό του και παίρνει την εξουσία στον τόπο του δεν έχει κανένα λόγο να κρύβει το πρόσωπό του από τον εχθρό, γιατί απλούστατα δεν μπορεί να φύγει από τον τόπο του. Ή θα νικήσει ή θα νικηθεί. Όμως θα μείνει εκεί. Αλλά και εκείνοι που θα περάσουν στην παρανομία μετά από μια ενδεχόμενη ήττα θα βρουν καταφύγιο μέσα στον ίδιο το λαό, και μόνο τότε θα χρειαστεί να κρύψουν το πρόσωπό τους από την αντίδραση και ποτέ από το λαό.

Το ότι οι μασκοφόροι κρύβονται από το λαό αποδειχνεται από το ότι ο αρχηγός των Ζαπατίστας, ο περιβόητος Μάρκος, κρύβει το πολιτικό του πρόσωπο και από τους "απελευθερωμένους" αγρότες και από όλο το μεξικάνικο λαό, στον οποίο απευθύνεται. Κρύβει την πολιτική του και την προσωπική του ιστορία. Κρύβει ποιος είναι με τον τρόπο που έχει διδάξει το μυθικό ανυπέροχο πρότυπο όλων των από τα πάνω σω-

τήρων του λαού, ο φεουδάρχης Ζορό.

Εδώ, βέβαια, πρόκειται για ένα καλά οργανωμένο και συλλογικό "Ζορό", που παίζει χοντρό παιχνίδι στο Μεξικό και σε όλη την Λατινική Αμερική για λογαριασμό ευρύτερων συμφερόντων και ακολουθώντας τις πιο δόλιες μεθόδους.

ΕΙΣΟΔΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΙΝΟΙ

Σύμφωνα με έρευνα της *Monde* που δημοσιεύτηκε στις 19 Γενάρη του '95, οι Ζαπατίστας συγκρότησαν τη μικρή στρατιωτική τους ομάδα στην επαρχία Τσιάπας κάνοντας εισοδησμό στο μαζικότατο κίνημα του "απελευθερωτικού καθολικισμού", που τόση ιδεολογική δύναμη έχει σήμερα σε όλη τη λατινική Αμερική.

Χάρη στον πασίγνωστο στο Μεξικό Επίσκοπο Ruiz, που είχε απλώσει το δικό του εκκλησιαστικό δίκτυο στην επαρχία Τσιάπας μέσα από την κλασική ρεφορμιστική εκστρατεία της φροντίδας των φτωχών, οι Ζαπατίστας μπήκαν στις ενορίες σαν κατηχιστές και δούλεψαν τη δικιά τους οργανωτική τακτική, μέχρι την ίδρυση του EZLN (Εθνικός Απελευθερωτικός Στρατός των Ζαπατίστας), στα τέλη του 1993. Σύμφωνα με 'ένα παπά της ενορίας του Σαν Κριστοπάλο, ο οποίος έτρεφε αρχικά μεγάλη συμπάθεια στους Ζαπατίστας, «οι κατηχιστές χρησιμοποίησαν τις συναθροίσεις μας για να κάνουν παράνομη δουλειά μέσα στον πληθυσμό. Μας μεταχειρίστηκαν και στη συνέχεια μας το έδειξαν αυτό. Ένας από αυτούς δε δίστασε να πει ότι η Βίβλος του χρησίμευε τώρα σαν χαρτί τουαλέτας».

Χάρη σ' αυτό τον εισοδησμό και με το Μάρκος να χρησιμοποιεί το γλωσσικό στυλ του Ευαγγελίου, οι Ζαπατίστας βρήκαν κάποια βάση μέσα στον ντόπιο ινδιάνικο πληθυσμό. Κατά κάποιο τρόπο, αυτοί ήταν για την τοπική μάζα ένοπλοι του καθολικού απελευθερωτικού ρεύματος, ανεξάρτητα από το πιο δικό τους μαρξιστικό πρόσωπο που πρόβαλαν όταν πήραν την τοπική εξουσία και απευθύνθηκαν σε όλη την αριστερά του Μεξικού για να την ξεσηκώσουν.

Αυτή τη μέθοδο της γενικής απεύθυνσης μέσα από ένα τοπικό πρότυπο κίνημα-εξέγερση οι Ζαπατίστας τη δανείστηκαν από τον Τσεγκεβαρισμό. Αλλά ο Τσεγκεβαρισμός ήταν μικροαστικός επαναστατικός τυχοδιωκτισμός και είχε τουλάχιστον το σθένος και τη στοιχειώδη εντιμότητα να κατεβάζει μια δικιά του πλατφόρμα επανάστασης και να συγκρούεται ένοπλα και απειγνώσμενα με την αστική τάξη σ' ένα ατέλειωτο κυνηγητό.

Αντίθετα, οι Ζαπατίστας διάλεξαν μια στιγμιαία πολιτικής αδυναμίας της μεξικάνικης αστικής τάξης να τους χτυπήσει και έκαναν τη στιγμιαία αυτή (παραχωρημένη στην ουσία) εξουσία τους μια θεατρική παράσταση.

Αυτοί έκαναν μια συγκέντρωση στη βάση τους, στη μικρή πόλη Γκουαντελούπ-Τεπεγιάκ, τον Αύγουστο του '94, οκτώ μήνες μετά την εν μια νυκτί κατάληψη 38 κομοπόλεων και χωριών της επαρχίας Τσιάπας. Αυτή τη συγκέντρωση, στην οποία συμμετείχαν συμπαραστάτες τους απ' όλο το Μεξικό, την ονόμασαν Εθνική Δημοκρατική Συμφωνία και για χάρη της έφτιαξαν ένα πελώριο αμφιθέατρο στην πλαγιά ενός λόφου, το μόνο έργο που έφτιαξαν μέσα σ' ένα χρόνο

στην απελευθερωμένη περιοχή τους.

Δεν πρόκειται απλά για μεγαλομανία αταίριαστη σε επαναστάτες, αλλά για μια επιχείρηση εντυπωσιασμού της μεξικάνικης και της παγκόσμιας αριστεράς. Αυτός ο εντυπωσιασμός είναι απαραίτητος, γιατί η ουσία της Ζαπατίστικης τακτικής βρίσκεται στην ελπίδα τους ότι ταυτόχρονα και σε πολλά μέτωπα, στις πόλεις και στα χωριά, θα αναπτυχθούν χάρη στην ισχύ του δικού τους παραδείγματος αντίστοιχα κινήματα, που θα υποχρεώσουν τη μεξικάνικη αστική τάξη να διαπραγματευτεί με τους Ζαπατίστας.

Εκεί ξεσκεπάζονται πολιτικά και ιδεολογικά. Γιατί ενώ κρατάνε στα χέρια τους ντουφεκία, δηλαδή το πιο ακραίο μέσο αναμέτρησης με την κυρίαρχη τάξη, και ενώ την κατακεραυνώνουν αδιάκοπα, ζητούνται τουλάχιστον μέχρι τον Αύγουστο του '94 «ειρηνική μετάβαση στη δημοκρατία» (Εποχή, 19 Φλεβ. '95). Όπλα στα χέρια και ρεφορμισμός στην πλατφόρμα: είναι το κλασικό σημάδι του σοσιαλφασισμού.

Αυτά όλα βρομάνε πολύ για μια αριστερά με κάποια πείρα, και οι μεξικάνοι αριστεροί που ενθουσιάστηκαν αρχικά με τους Ζαπατίστας κατάλαβαν γρήγορα ότι κάτι άσχημο συμβαίνει μ' αυτούς. Έτσι, ενώ ήταν 6.000 αυτοί που παραβρέθηκαν αρχικά στο αμφιθέατρο της Γουαντελούπ-Τεπεγιάκ, αργότερα έμειναν μόνο 400.

Οι αντιδραστικοί είναι υποχρεωμένοι να ομολογούν τις απότομες βλέψεις τους. Σε συνέντευξή του που αναδημοσιεύτηκε στην *Εποχή* της 19ης Φλεβάρη ο Κομαντάντε Μάρκος λέει: «Το κίνημα (των Ζαπατίστας) είναι ένοπλο και επομένως παράνομο, φοράει μάσκα, με άλλα λόγια δεν έχει ταυτότητα, ο ρόλος των Ζαπατίστας είναι να απειθύνουν εκκλήσεις, πράγμα που μπορεί να το κάνουν από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, ώστε να κινητοποιηθούν και να κινηθούν κι άλλοι τομείς».

Παρακάτω λέει: «Δε στεκόμαστε στο συσχετισμό στρατιωτικών δυνάμεων, γιατί αν το κάναμε αυτό δε θα είχαμε καν γεννηθεί: από στρατιωτική άποψη το κίνημα των Ζαπατίστας είναι αδιανόητο, είναι παραλογισμός. Αυτό που το κάνει πραγματικότητα, αυτό που το καθιστά δυνατό είναι οι διεκδικήσεις του».

Και λίγο πριν: «Αν δούμε τις δικές μας διεκδικήσεις και τις διευθετήσεις της αντιπολίτευσης είναι ίδιες» (εδώ αναφέρεται στην επίσημη αστορεφορμιστική μεξικάνικη αντιπολίτευση).

Ο ρόλος λοιπόν των Ζαπατίστας είναι να πιάσουν μια περιοχή καλυμμένοι με μάσκες και να κάνουν εκκλήσεις σε άλλους τομείς πάνω στη γραμμή της αστικής ψευδοαριστερής αντιπολίτευσης. Αυτό σημαίνει τοπικό πραξικόπημα και κάλεσμα στην κεντρική κυβέρνηση να κάνει πολιτικές παραχωρήσεις στην κατεχόμενη της γραμμή της ψευτοΚΚΕ. Αυτό πάνω από όλα κάνει η "17 Νοέμβρη".

Οι Ζαπατίστας είναι ένας συνδυασμός κνίτη των δρόμων και "17 Νοέμβρη". Ο κνίτης των δρόμων μεταμφιέζεται σε εργάτη, αγρότη ή ξε-

σηκώνει μειοψηφίες εργατών, αγροτών και δε χρειάζεται να φοράει μάσκα, γιατί η βία που ασκεί παίρνει τη μορφή της "πολιτικής" βίας. Αντίθετα, ο 17 Νοεμβρίτης φοράει μάσκα, γιατί δεν έχει λαϊκή βάση ή μορφή παρά μόνο λαϊκές "διεκδικήσεις" και ασκεί ανοιχτή στρατιωτική βία.

Ο ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ ΩΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ

Στην πραγματικότητα ο Ζαπατίστας είναι πολύ πιο πίσω από τον κνίτη. Η διαφορά βρίσκεται στο ότι ο Ζαπατίστας δε διαθέτει ισχυρό τμήμα της αληθινής κεντρικής πολιτικής εξουσίας, όπως ο κνίτης. Γι' αυτό αναγκάζεται να συνδεθεί με τα πραγματικά πιο καταπιεσμένα τμήματα της μεξικάνικης αγροτιάς, όπως είναι οι ινδιάνοι της επαρχίας Τσιάπας, και αναγκάζεται πράγματι να υιοθετήσει τα δημοκρατικά τους αιτήματα, που συνοψίζονται κυρίως στο αίτημα της αγροτικής μεταρρύθμισης, δηλαδή στη διανομή της μισοφεουδαρχικής γης στους φτωχούς αγρότες.

Οι Ζαπατίστας δηλαδή είναι υποχρεωμένοι από τα πράγματα να κινηθούν κοινωνικά πιο πολύ προς τα αριστερά, πιο πολύ δηλαδή από τους δικούς μας σοσιαλφασίστες, που ήδη είναι καλά εγκατεστημένοι πολιτικοιδεολογικά μέσα στα πλατιά μικροαστικά και μεσοαστικά στρώματα, χώρα από τους δεσμούς τους με τη νέα ρωσόδουλη μεγαλοαστική τάξη τύπου Κόκκαλη.

Έτσι οι Ζαπατίστας βρήκαν μια συμπάθεια μέσα στη φτωχή ινδιάνικη αγροτιά και στρατολόγησαν από αυτήν. Αυτό τους έδωσε ένα ισχυρό τμήμα επαναστατικού γοήτρου, αντίθετα από τους δικούς μας "θεσμικούς" πλέον κνίτες σοσιαλφασίστες.

Όμως η φτωχή αγροτιά που ακολούθησε τους Ζαπατίστας και τους πήρε στα σοβαρά και πήρε τη γη δοκίμασε πραγματική βία. Αυτή τη γη καθυστερούσε να τους τη δώσει για χρόνια με γραφειοκρατικά προσχήματα η κεντρική εξουσία, προς όφελος των ντόπιων μεγαλογαιοκτημόνων. Όταν λοιπόν οι φτωχοί την πήραν, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις ένοπλες τρομοκρατικές ομάδες που έφτιαξαν στα γρήγορα οι γαιοκτήμονες και είχαν πολλά θύματα (*Monde Diplomatique*, Μάρτης '95).

Έτσι οι χωρικοί έσπευσαν να ζητήσουν την κάλυψη των Ζαπατίστας. Αλλά οι Ζαπατίστας, λέγοντας ότι τηρούσαν τη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός με την κυβέρνηση, δεν τους κάλυψαν. Για να κάνουν δηλαδή την πολιτική τους πίεση στην κυβέρνηση "έξεχασαν" ότι ξεσηκώσαν την ινδιάνικη φτωχολογία και την εγκατέλειψαν στην πραγματική και καθόλου θεατρική οργή των γαιοκτημόνων. Αυτό το ομολογεί ουσιαστικά ο ίδιος ο Μάρκος, λέγοντας στη συνέντευξη που προαναφέραμε:

«Οι σύντροφοί μας παντού μας λένε: αν η κατάπαυση του πυρός δεν ισχύει, γιατί να τη σεβόμαστε; Έχεις ένοπλους άντρες και ο στρατός σου είναι δικό μας στρατός, πρέπει να μας υπερασπιστείς, πρέπει κάτι να κάνεις, διαφορετικά γιατί πήρες τα όπλα».

Στην ουσία τους αγρότες ο Μάρκος τους είχε πουλήσει από την αρχή και είχε φερθεί σα συνηθισμένος προβοκάτορας, γιατί από την αρχή ήξερε ότι δεν μπορούσε να τους υπερασπιστεί στρατηγικά.

Στην ίδια συνέντευξη λέει: «Δεν έχουμε πια τα πλεονεκτήματα του αιφνιδιασμού, ο αντίπαλος μπορεί να μας εξολοθρεύσει. Και πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι στις δεδομένες συνθήκες δεν μπορούμε να προσφύγουμε σε ανταρτοπόλεμο σε έδαφος όπως το δικό μας... Δε γίνεται να απομακρύνουμε τους μαχητές από τις οικογένειές τους και να τις αφήσουμε απροστάτευτες. Ή θα φύγουμε μαζί τους ή θα μείνουμε μαζί τους».

Τι αχρειότητα. Να κάνεις αντάρτικο και μετά να λες ότι αυτό δεν είναι αντάρτικο. Να ξεσηκώσεις τη φτωχολογία και μετά να της λες ότι θα "φύγεις μαζί της" σε περιπτώση επίθεσης.

Μα το αντάρτικο δεν παίρνει μαζί του ποτέ τη μη ένοπλη μάζα του πληθυσμού παρά μόνο στις γενοκτονίες. Και από πουθενά δεν έβγαίνει ότι η μεξικάνικη αστική τάξη ήταν σε θέση, παγκόσμια και εσωτερικά, να κάνει γενοκτονία στην Τσιάπας.

Και ούτε χρειάστηκε να κάνει κάτι τέτοιο όταν ανενόχλητος μήθε ο μεξικάνικος στρατός στα κέντρα της Ζαπατίστικης εξουσίας, ο ίδιος στρατός που δεν τους έκοψε καν το ρεύμα στο δημαρχείο, όπου συνεδρίαζε για ένα χρόνο η βαρύτερη "ντόπια παράνομη επαναστατική επιτροπή".

Ο πληθυσμός έμεινε βέβαια στη θέση του και μόνο αρχικά έφυγαν μαζί με τους Ζαπατίστας αυτοί που είχαν συγγενείς στο στρατό τους, αιφνιδιασμένοι, φοβισμένοι και αφήνοντας τα σπίτια τους ανοιχτά και τα ζώα τους να περιφέρονται μέσα στους δρόμους των χωριών (*Monde*, 22 Φλεβάρη).

Είναι αναπόφευκτο, τώρα, για τους Ζαπατίστας να κινηθούν σαν αντάρτικο πραξικοπηματιών έξω από τις μάζες, δίχως καμιά τοπική λαϊκή εξουσία, πάντα μασκοφόροι, και να αναζητήσουν κάποιο τρόπο υποστήριξης έξω από τα σύνορα του Μεξικού. Το πιθανότερο είναι, αν βρουν τέτοιο συνοριακό στήριγμα, να εξελιχθούν σε ένα είδος άμαζου ΡΚΚ. Δεν μπορεί άλλωστε τέτοιου είδους κινήματα να μη βρίσκουν στήριγμα ή να μην υποκινούνται εξ αρχής από τη μάνα του παγκόσμιου σοσιαλφασισμού και πραξικοπηματισμού, τη ρώσικη υπερδύναμη, που έχει σαν τοπική της στήριγμα τη σοσιαλφασιστική Κούβα. Μας φαίνεται γι' αυτό πολύ λογικό να είναι σωστή η πληροφορία του αρθρογράφου του *Monde* της 19ης Γενάρη ότι ο Μάρκος είναι μεξικάνος τροτσκιστής που πήγε μετά το '70 στη Νικαράγουα να βοηθήσει τους Σαντινίστας και όπου αργότερα «συνεργάστηκε με τον υπουργό Εσωτερικών της εποχής Tomas Borge».

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι ο Borge έκφραζε τη ρωσόφιλη και σοσιαλφασιστική πτέρυγα της επαναστατικής εξουσίας των Σαντινίστας.

Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε για να μάθουμε περισσότερα γι' αυτούς. Μπορούμε όμως από τώρα να πούμε ότι κανένα κίνημα του ένοπλου πραξικοπηματισμού δε θα έχει μέλλον πουθενά στον κόσμο. Οι επαναστάσεις και τα μεγάλα ένοπλα κινήματα γίνονται από τις μάζες, όταν δεχτούν την πιο βάνουση βία της αντίδρασης, όταν αυτή δεν μπορεί πια να κυβερνήσει όπως πριν και οι μάζες να ζήσουν όπως πριν. Τέτοιες καταστάσεις υπάρχουν σήμερα μόνο στις χώρες των μεγάλων φασισμών: Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Σερβία. Ενάντια σ' αυτούς τους φασισμούς βγαίνουν οι ένοπλες μάζες της νέας εποχής. Η κύρια και πιο αντιπροσωπευτική μορφή ιμπεριαλισμού είναι ο σοσιαλιμπεριαλισμός. Απ' αυτόν θ' αρχίσει η επανάσταση.

Σημείωμα της Συνταχτικής

Λημοσιεύουμε εδώ το τρίτο από μια σειρά άρθρων που έγραψε για τη *Νέα Ανατολή* ο συνεργάτης μας ιστορικός Λύσανδρος Παπανικολάου για το ρόλο της Ρωσίας στην επανάσταση του 1821.

Έχουμε ξαναγράψει πως ο συγγραφέας έχει την ευθύνη των ιστορικών στοιχείων και της ιστορικής ανάλυσης που παραθέτει. Εμείς, σε συνταχτική επιτροπή της *Νέας Ανατολής*, παίρνουμε μόνο την πολιτική ευθύνη ότι κάθε τέτοιο κείμενο βρίσκεται μέσα στην πολύ γενική κατεύθυνση και στις πολύ χοντρές γραμμές της δικιάς μας κομματικής τοποθέτησης για το 1821, όπως αυτή έχει εκφραστεί στις αποφάσεις του Συνεδρίου μας και στην παλιότερη αρθρογραφία μας στην εφημερίδα.

Ένα πολιτικό κόμμα δεν είναι υποχρεωμένο να έχει κομματική θέση για τα ιστορικά ζητήματα, ιδιαίτερα για ζητήματα οχετικά μακρινά, όπως το '21, και ούτε είναι σωστό, κατά τη γνώμη μας, τα ζητήματα της ιστορίας να γίνονται ζητήματα πρώτης γραμμής στην ιδεολογικοπολιτική διαμάχη. Για μας πάνω απ' όλα σέκεται στο επίπεδο της θεωρίας η συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης σύγχρονης κατάστασης.

Αν στο ζήτημα του '21 έχουμε μέχρι τώρα δώσει και ένα πολιτικό βάρος είναι γιατί έχουμε οχηματίσει την πεποίθηση πως εκεί βρίσκεται η ρίζα όλης της νεοελληνικής κακοδιαμονίας, και ταυτόχρονα εκεί βρίσκεται η ρίζα για το μεγάλο ιδεολογικό βαρίδι κάθε επαναστασιακής πρωτοπορίας.

Είναι αλήθεια ότι αυτή την πεποίθηση δεν τη οχηματίσαμε σαν καλοί ιστορικοί. Στην ιστορία είμαστε ακόμα μέτριτοι. Απλά πατήσαμε στην πλάτη των γιγάντων Μαρξ-Ένγκελς αξιοποιώντας την τύχη του νεοελληνικού έθνους να βρίσκεται στην καρδιά των μεγάλων παγκόσμιων αντιθέσεων του προηγούμενου αιώνα, αντιθέσεων που υποχρέωσαν τους κλασικούς ν' ασχοληθούν μαζί του. Από κει δοκιμάσαμε την πρώτη έκπληξη για το '21.

Στη συνέχεια μας κατέπληξε η συγγένεια της σημερινής με την τριτοετής Ελλάδας-Ρωσίας, και πιο πολύ η ομοιότητα της τριτοετής με τη σημερινή ρωσική διπλωματία. Αυτή τη οχέση τη διασαυράσαμε αργότερα και από ιστορικά κείμενα οχετικά με τις εσωτερικές εξελίξεις στο '21.

Εκτιμήσαμε πολύ το βιβλίο του Α. Παπανικολάου *Κοινωνική Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης του 19ου αιώνα*, γιατί απόδειχνε ότι οι πιο αντιδραστικές δυνάμεις στο εσωτερικό, αλλά και στο πολιτικο-κοινωνικό επίπεδο στη διάρκεια της επανάστασης του '21 ήταν οι φιλορώσικες δυνάμεις.

Είμαστε ωστόσο υποχρεωμένοι να πούμε ότι αυτό εδώ το τρίτο άρθρο, που συνεχίζει μια ανάλυση που ξεκίνησε από το '20, μας βρίσκει αντίθετους. Κι αυτό γιατί, με δυο λόγια, θεωρεί το '21 μια θετική επαναστασιακή εξέλιξη που υπονομεύει την διαρκώς από τη Ρωσία και ότι η Ρωσία ήταν ο βασικός υποκινητής και καθοδηγητής της πρόωφης αυτής επανάστασης, που τουλάχιστον στο παγκόσμιο επίπεδο έπαιξε έναν αντιδραστικό ρόλο.

Θα χρειαστεί λοιπόν να απαντήσουμε πιο διεξοδικά στα άρθρα αυτά. Αλλά αυτό θα γίνει αφού ο φίλος Α. Παπανικολάου ολοκληρώσει τη σειρά των άρθρων και δημοσιευτεί στη *Νέα Ανατολή* και το 4ο μέρος στις 30 του Απριλίου. Εννοείται πως θα έχει τη δυνατότητα της ανταπάντησης στο μεθεπόμενο φύλλο.

Είσι κι αλλιώς μια τέτοια ανυπαρξία θα δυναμώσει στους αναγνώστες μας και σε μας τους ίδιους τη δίψα για την κατανόηση αυτού του μεγάλου ζητήματος, της καταβολής του σημερινού ελληνικού εθνικού κράτους.

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο

Από τη συνωμοσία στην εξέγερση

Είδαμε στο αμέσως προηγούμενο άρθρο πως ο τσαρισμός προώθησε επικεφαλής της Φιλικής Εταιρίας τον εκλεκτό του Α. Υψηλάντη και πόσο μόχθησε να αναβάλει την εξέγερση στην Ελλάδα ως την εποχή που αυτή θα εξυπηρετούσε καλύτερα τα σχέδια της Ρωσίας. Στη συνέχεια οι Φιλικοί του Βουκουρεστίου, ενεργώντας ακόμα μια φορά, κατά το Μαρξ, σαν "ασυνειδητοί πράκτορες της αυλής της Πετρούπολης", δολοφόνησαν το βοεβόδα της Βλαχίας Α. Σούτσο, ώστε ν' αδειάσει η θέση του για τον Υψηλάντη. Για να εμποδίσουν μάλιστα το διάδοχο του Σούτσου, το Σ. Καλλιμάχη, να αναλάβει έγκαιρα τα καθήκοντά του, υπόθαλψαν το στασιαστικό κίνημα του ντόπιου αξιωματούχου Τ. Βλαδιμιρέσκου. Από την άλλη μεριά η ρωσική διοίκηση, απειλώντας τον Υψηλάντη ότι θα υποχρεωθεί να τον συλλάβει, γιατί δήθεν ο σουλτάνος είχε πληροφορηθεί το μυστικό, τον ανάγκασε να επισπεύσει την έξοδο του στη Μολδοβλαχία.

Η Φιλική Εταιρία όμως ενδιαφερόταν γενικά για μια εξέγερση στην Ελλάδα κι έβλεπε το πραξικόπημα της Μολδοβλαχίας, στην καλύτερη περίπτωση, σαν απλά χρήσιμο αντιπερισπασμό. Η πάραταξη μάλιστα των "μετριοπαθών ρωσόφιλων", που είχε στηριξει την άνοδο του Υψηλάντη στην ηγεσία της οργάνωσης, απόβλεπε σε μαζική ελληνική εξέγερση, κι αν υπήρχαν ανάμεσά τους άνθρωποι που δυσπιστούσαν στον Υψηλάντη είναι ίσα-ίσα γιατί υποψιάζονταν τις βλέψεις του στο στέμμα της Βλαχίας: αντίθετα όμως οι ακραιφνείς ρωσόφιλοι, όπως ο Π. Αναγνωστόπουλος, επιβουλεύονταν ακόμα και τη ζωή του...

Εκτός αυτού ο Υψηλάντης όφειλε να κρύψει τις ιδιοτελείς βλέψεις του στο βλαχικό θρόνο από το εθνικό κίνημα του Βλαδιμιρέσκου, που στρεφόταν μάλλον εναντίον των άμεσων καταπιεστών του ρουμανικού λαού, των Φαναριωτών (και των Ρώσων, που ήταν, κατά το Μαρξ, "οι συνένχοι των Φαναριωτών"), παρά εναντίον των Τούρκων, που έμεναν αυστηρά περιορισμένοι στα παραμεθόρια φρούρια του Δούναβη.

Έπρεπε, τέλος, να οικονομηθούν και οι φιλοδοξίες του βοεβόδα της Μολδαβίας Μ. Σούτσου, που προσχώρησε στο κίνημα ελπίζοντας να συνενώσει και τις δύο ηγεμονίες κάτω από την εξουσία του.

Για όλους αυτούς τους λόγους ο Α. Υψηλάντης, διαβαίνοντας τον ποταμό Προύθο, που χώριζε τη ρωσική Βεσσαραβία από τη Μολδαβία, χρειάστηκε να δώσει στο κίνημά του χαρακτήρα πανελληνίας εξέγερσης: και την ίδια στιγμή ο αδελφός του Δημήτριος ταξίδευε σαν πληρεξούσιός του στην Πελοπόννησο. Έτσι όμως ναυαγούσε το σχέδιο της Ρωσίας, που λογάριζε να

πάρει στο συνέδριο του Λάιμπαχ την εντολή της Ιερής Συμμαχίας για την αποκατάσταση της τάξης στη χερσόνησο του Αίμου, όπως πήρε η Αυστρία την εντολή να καταπνίξει τα επαναστατικά κινήματα στην ιταλική χερσόνησο. Γιατί πραγματικά οι Μεγάλες Δυνάμεις, για να αποφύγουν την ανάμιξη της Ρωσίας στο ελληνικό ζήτημα, κήρυξαν ουδετερότητα. Και ο τσάρος, που είχε εκτεθεί από το διάβημα του πρώην υπασπιστή του, βρέθηκε στην ανάγκη να τον αποκηρύξει: ταυτόχρονα όμως πρόσφερε τη μεσολάβησή του στην Πύλη για ένα συμβιβασμό με τον Υψηλάντη. Κι όταν η προσφορά του απορρίφθηκε, πρότεινε στην Πύλη στρατιωτική βοήθεια, όπως αποκαλύπτεται από επίσημα διπλωματικά έγγραφα που παραθέτει ο Σπ. Τρικούπης!

Αντ' γι' αυτό η Πύλη απαίτησε την έγκριση της Ρωσίας για την είσοδο τουρκικών στρατευμάτων στις ηγεμονίες και ο τσάρος αναγκάστηκε να ενδώσει. Στο μεταξύ, μόλις έγινε αντιληπτή η πρόθεση του Υψηλάντη να εγκατασταθεί στο θρόνο της Βλαχίας, όπως να του ετοιμάσει ο κύριός του, όπως λέει ο Φίνλεϋ, έναν άλλο θρόνο στην Κωνσταντινούπολη, ο Μιχαήλ, βόδας της Μολδαβίας, καταλαβαίνοντας ότι προοριζόταν για εξιλαστήριο θύμα, διέφυγε στο εξωτερικό ή μάλλον εκθρονίστηκε από τους ίδιους τους βογιάρους του. Ο Βλαδιμιρέσκου επίσης, που βρισκόταν ήδη σε επαφή με την Αυστρία, ήρθε σε ανοιχτή σύγκρουση με τον Υψηλάντη, που υπολόγιζε να ανταμειφθεί με το στέμμα της Βλαχίας διευκολύνοντας τον τσάρο να κατέβει στην Κωνσταντινούπολη και στα Στενά. Μερικοί εξάλλου από τους ισχυρότερους οπλαρχηγούς του Υψηλάντη διαπραγματεύονταν ήδη με το διορισμένο από την Πύλη οσποδάρο της Βλαχίας Σ. Καλλιμάχη.

Η στυγερή δολοφονία του ρουμανικού εθνικού ηγέτη ήταν το μοναδικό ανδραγάθημα του Α. Υψηλάντη, που παρίστανε τον Ουάσιγκτον, έμοιαζε όμως στο χαρακτήρα, αν επιτρέπεται να συγκρίνονται τα μικρά με τα μεγάλα, μάλλον με το Βολιβάρ, που θα χαρακτηριζόταν από το Μαρξ απερίφραστα "δειλό ποταπό κάθαρμα" και "πραγματικός ρύπος"! Αλλά το μόνο θετικό αποτέλεσμα της οικτρής επιχείρησης του Υψηλάντη θα ήταν, σύμφωνα με τη γνώμη σειράς ελλήνων ιστορικών της εποχής, από το Μ. Φ. Ζαλώνη ως τον Η. Φωτεινό, η απαλλαγή των παραδουναβίων χωρών από τη μάλιστα των Φαναριωτών. Γιατί τα τουρκικά στρατεύματα, που κατάκλυσαν τη Μολδοβλαχία με την άδεια του τσάρου, κατατρόπωσαν τα τμήματα του Υψηλάντη και ο "Γενικός Επίτροπος της Αρχής", εγκαταλείποντας άνανδρα τους συμπολεμιστές του, αναζήτησε καταφύγιο στην Αυστρία. Οι Αυστριακοί όμως τον φυλάκισαν, με τη συγκατάθεση

πιθανότατα του τσάρου, που ήθελε να τον εμποδίσει να κατέβει στην επαναστατημένη Ελλάδα. Γιατί στην άλλη άκρη της βαλκανικής χερσονήσου έβραζε κιόλας η ελληνική επανάσταση.

Από την εξέγερση στην επανάσταση

Όπως αναφέρει ο άγγλος ιστορικός Ντ. Νταϊκιν, καταλύτης της εξέγερσης του 1821 στην Ελλάδα, περισσότερο από τις συνομοσίες των Φιλικών, ήταν η ανταρσία του Αλή πασά στα Γιάννενα. Είναι αλήθεια ότι την ανταρσία αυτή την υποδαύλισαν και οι ραδιουργίες των Φιλικών, που ήταν συνήθως ταυτόχρονα διπλωματικοί πράκτορες της Ρωσίας. Ακόμα περισσότερο όμως η ανταρσία του Αλή πασά επηρέασε τα σχέδια της Φιλικής Εταιρίας. Το βέβαιο είναι ότι από τα πρώτα βήματα της εξέγερσης στην Ελλάδα η Φιλική Εταιρία εκτοπίστηκε στο περιθώριο και στον παραγκωνισμό της συνήγησης η επίσημη ρωσική πολιτική. Γιατί η τσαρική Ρωσία, αφού απέτυχε να προλάβει την ελληνική επανάσταση, αποφάσισε να την εκμεταλλευτεί για να προσεταιριστεί τις δυτικές δυνάμεις στο ανατολικό ζήτημα. Για το σκοπό αυτό έπρεπε να παραμεριστεί από τη διεύθυνση των πραγμάτων μια συνωμοτική οργάνωση, όπως η Φιλική Εταιρία, που είχε εκτεθεί για τις εκλεκτικές σχέσεις της με τη Ρωσία. Και γι' αυτό ο τσαρισμός, που εγκατέλειψε τον Α. Υψηλάντη στα νύχια της Αυστρίας, ενθάρρυνε επίσης τις φιλελεύθερες διακηρύξεις της Επιδαύρου: «Δίκαια, τα οποία η φύσις ενέσπειρε βαθώς εις την καρδίαν των ανθρώπων και τα οποία οι νόμοι συμφώνως με την φύσιν καθιέρωσαν, όχι τριών ή τεσσάρων αλλ' και χιλίων και μυρίων αιώνων τυραννία δεν δύναται να εξαλείψη, κι αν η βία ή η ισχύς προς καιρόν τα καταπλάκωσιν, ταύτα πάλιν απαλαίωτα και ανεξάλειπτα καθ' εαυτά η ισχύς εμπορεί αποκαταστήσει και αναδείξει οία και πρότερον και απ' αιώνων ήσαν».

Η εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου όμως δεν αρκέστηκε σε θεωρητικές διακηρύξεις, αλλά προχώρησε στη σύσταση κεντρικής εξουσίας, ξεπερνώντας με τον τρόπο αυτό τις προδιαγραφές του τσαρισμού, που δεν πρόβλεπαν ενιαίο ανεξάρτητο εθνικό κράτος στην Ελλάδα. Ο Ι. Καποδίστριας, διαβλέποντας την ανεπιθύμητη για τα ρωσικά συμφέροντα εξέλιξη του ελληνικού ζητήματος, πρότεινε την άμεση επέμβαση της Ρωσίας στην επαναστατημένη Ελλάδα. Και πραγματικά στο συνέδριο της Βερόνας, που άνοιξε στη βουρβονική Γαλλία την καταστολή της ισπανικής επανάστασης του Ριέγο, η τσαρική Ρωσία ζήτησε να αναλάβει την αποκατάσταση της τάξης στην ελληνική χερσόνησο, αδιαφορώντας εντελώς αν αυτό θα γινόταν υπέρ ή κατά των Ελλήνων επαναστατών: «Τόσο βαθιά ήταν

η συμπάθειά της για την αναγέννηση της Ελλάδας -θα γράψει ο Μαρξ το 1853-, ώστε στο συνέδριο της Βερόνας αντιμετώπισε τους Έλληνες στασιαστές, αναγνωρίζοντας το δικαίωμα του σουλτάνου ν' αποκλείει κάθε ξένη ανάμιξη στις υποθέσεις του με τους χριστιανούς υπηκόους του. Μάλιστα ο τσάρος προσφέρθηκε "να βοηθήσει την Πύλη στην καταστολή της ανταρσίας", πρόταση που φυσικά απορρίφθηκε».

Στο μεταξύ ο Καποδίστριας, με πρόσχημα τη διαφωνία του πάνω στην εξωτερική πολιτική της Ρωσίας, αποσύρθηκε με απεριόριστη άδεια από τη ρωσική διπλωματική υπηρεσία. Στην πραγματικότητα βέβαια ο τσαρισμός ήθελε να διαφυλάξει σαν εφεδρεία τον κερκυραίο διπλωμάτη, που από τότε κιόλας τον προόριζε να κυβερνήσει την Ελλάδα, σε περίπτωση που ευδοκούνταν τα σχέδιά του για τη μετατροπή και της χώρας αυτής σε "βλαχαμπεληνική", δηλ. αυτόνομη ηγεμονία κάτω από την επικυριαρχία του σουλτάνου, όπως η Μολδαβία, η Βλαχία, η Σερβία. Ως τότε ο Καποδίστριας, από την ειρηνική Ελβετία όπου είχε εγκατασταθεί, όφειλε να διατηρεί την επαφή της Ρωσίας με τους επαναστατημένους Έλληνες, με τους οποίους ο τσάρος, που τους θεωρούσε στασιαστές εναντίον του νόμιμου κυρίου τους, του σουλτάνου, δεν ήθελε να έχει καμιά επίσημη σχέση. Ωστε από τότε ο **Ιβάν Αντόνοβιτς**, όπως αποκαλούσαν τον Καποδίστρια στη Ρωσία, προβαλλόταν σαν εναλλακτική λύση στη συνταγματική μοναρχία κάτω από κληρονομικό ευρωπαϊό μονάρχη, που όχι αδικαιολόγητα υπό τις συνθήκες εκείνες οι ξεσηκωμένοι Έλληνες έβλεπαν σαν εγγύηση της πολιτικής ανεξαρτησίας τους από την Πύλη και αναγκαίο μοχλό του εθνικού συγκέντρωσμού.

Συνακόλουθα η Ρωσία πρόβαλε το σχέδιο διαμελισμού της Ελλάδας σε τρεις ηγεμονίες υποτελείς στον σουλτάνο, που θα προστατεύονταν αναγκαστικά από τον τσάρο. Όπως ήταν επόμενο, το ρηθικέλευθο αυτό σχέδιο, που ξάνοιγε απεριόριστες δυνατότητες επέμβασης της Ρωσίας στα ελληνικά πράγματα, απορρίφθηκε αμέσως κι από τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη -Έλληνες και Τουρκία. Η Αγγλία επίσης, που προχωρούσε ήδη στη δανειοδότηση της ελληνικής προσωρινής διοίκησης, έβλεπε φυσικά στην ολική ανεξαρτησία της Ελλάδας από την οθωμανική αυτοκρατορία τη μοναδική εγγύηση των κεφαλαίων, που οι άγγλοι ομολογούχοι είχαν τοποθετήσει στα ελληνικά δάνεια. Πολύ σωστά εκτίμησε την πολιτική σημασία των δανείων αυτών, που όχι άδικα επονομάστηκαν "δάνεια της ανεξαρτησίας", ο σοφός Α. Κοραής: «Το δάνειον, το γινόμενον από το Αγγλικόν έθνος, δεν πρέπει να το στοχάζεσθε πολλά μεγάλην ευεργεσί-

ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821*

αν. Και εις αυτόν τον διάβολον ήθελαν μετά χαράς δανείσει αργύρια, αν ο διάβολος είχε να τους ασφαλίση με ενέχυρα, και παρεκτός των ενεχύρων να αποδείξη με τόσον λαμπράς νίκας και εις αυτούς και εις όλην την Ευρώπη, ότι οι πολεμήσαντες τους Τούρκους Γραικοί δεν έχουν πλέον να φοβώνται μεθυσμένου τυράννου ζυγόν. Η ελπιζόμενη μεγάλη ευεργεσία και μέλλουσα (ως είπα) μετ' ολίγον να μας δοθή από την Αγγλικήν Κυβέρνησιν, είναι η ομολογία και διακήρυξις της Ελληνικής αυτονομίας, ως έπραξαν προ μικρού και προς τας νέας πολιτείας της Αμερικής».

Πραγματικά, τα τοκογλυφικά δάνεια του 1824, προαναγγέλλοντας την άμεση ανάμιξη της Αγγλίας στην ελληνική υπόθεση, προεξοφλούσαν, κατά κάποιον τρόπο, αναγκαστικά την πλήρη ανεξαρτησία της επαναστατημένης Ελλάδας από την Πύλη. Γιατί αν η Ελλάδα παρέμενε τελικά εξαρτημένη από την οθωμανική αυτοκρατορία, δεν υπήρχε ασφαλώς καμιά ελπίδα να αναγνωρίσει ο επικυρίαρχος σουλτάνος τα δάνεια, που είχαν χρηματοδοτήσει την εξέγερση εναντίον του! Έτσι ο εξωτερικός δανεισμός της ελληνικής επανάστασης υπήρξε ο προπομπός όχι μόνο της οικονομικής εξάρτησης του νεοελληνικού κράτους από τη Δύση, όπως κανοναρχούν μονότονα οι ρωσόδουλοι “τσανακογλείφτες του τσαρισμού”, αλλά και της πολιτικής ανεξαρτησίας του από τη σουλτανική Τουρκία και, κατ' επέκταση, από την τσαρική Ρωσία, ανεξαρτησίας που δεν αποτελούσε παρά την άλλη όψη της πρόσδεσης στο άρμα του δυτικού καπιταλισμού. Γι' αυτό, όταν ο τσάρος, στα διαβούλια των Μεγάλων Δυνάμεων για το ελληνικό ζήτημα, απόρριψε ασυζητητί την πρόταση του Μέτερνιχ να αναγνωρισθεί η ανεξαρτησία της Ελλάδας, η Αγγλία αποχώρησε από τις διαπραγματεύσεις της Πετρούπολης.

Άμεσα, είναι η αλήθεια, τα αγγλικά δάνεια προορίζονταν να βοηθήσουν την ελληνική επανάσταση να αντιμετωπίσει την αιγυπτιακή επίθεση. Τελικά, όμως, αντί γι' αυτό, τα δάνεια κατασπαταλήθηκαν στους εμφυλίους πολέμους, που υποκίνησε η εσωτερική αντίδραση ενάντια στην κεντρική εξουσία. Το πρόγραμμα ιδίως του **στρατιωτικού κόμματος**, ή, όπως έλεγαν τότε, του “καπετανίστικου παρτίδου” ήταν ταυτόσημο με τις προδιαγραφές της τσαρικής πολιτικής: πρόβλεπε, μ' άλλα λόγια, τον κατακερματισμό της απελευθερωμένης Ελλάδας, κάτω από το τσαρούχι του “γκοβέρνο μιλιτάρε” (στρατιωτικής κυβέρνησης), σε στρατιωτικές τοπαρχίες, που θα συνδέονταν χαλαρά μεταξύ τους και θα ήταν καταδικασμένες μοιραία να υποκύψουν η μια μετά την άλλη στον εξωτερικό εχθρό. Ο πολύς Οδυσσέας Ανδρούτσος, για παράδειγ-

μα, πρότεινε την υποδαίρεση του κράτους, που σφυρηλατούσε η επανάσταση, σε τρεις αυτοτελείς ηγεμονίες κάτω από την ονομαστική επικυριαρχία του πρίγκιπα Δ. Υψηλάντη: μια στην Πελοπόννησο με επικεφαλής τον Κολοκοτρώνη, μια στην Ανατολική Στερεά με επικεφαλής τον ίδιο τον Οδυσσέα και μια στη Δυτική Στερεά με το Μ. Μπότσαρη (που όμως πειθαρχούσε στην εθνική διοίκηση). Ότι οι στρατιωτικές αυτές σατραπείες θα ήταν αναγκαστικά εξαρτημένες από το σουλτάνο σχεδόν όσο και τα πασαλίκια της τουρκοκρατίας δεν ενοχλούσε καθόλου τους “τουρκοκαπεταναίους”, όπως τους είπε ο λαός. Οι επίδοξοι αυτοί “χριστιανοί πασάδες” προτιμούσαν χωρίς άλλο την υποτέλεια στην Πύλη από την πλήρη ανεξαρτησία, που ήταν συνώνυμη με τον εθνικό συγκεντρωτισμό. Οι μεγαλοκαπεταναίοι του Μοριά μάλιστα, για να εξουδετερώσουν το σύστημα της επαρχιακής αυτοδιοίκησης, που ελεγχόταν από τους κοτζαμπάσηδες, βυσοδομούσαν τον καταταμαχισμό της Πελοποννήσου σε επτά μεγάλες οπλαρχηγίες ή “καπετανείες” ανάλογες με τις **βαρωνείες** της φραγκοκρατίας!

Να γιατί λοιπόν τα εξωτερικά δάνεια, που ενίσχυαν, από τη μια, την κεντρική εξουσία και απαιτούσαν, από την άλλη, για την εξυπηρέτησή τους την παγίωση της “αστικής ενότητας του έθνους”, συνάντησαν τη μανιασμένη αντίδραση του στρατιωτικού κυρίως κόμματος, που τίποτ' άλλο δεν ήξερε να κάνει, όπως παρατηρεί ο επιφανής ιστορικός Γ. Ασπρέας, «ή να κατακλίνεται επί της στρωμνής των εκδιωχθέντων Τούρκων και να πράττει από διοικητικής και εν γένει κρατικής απόψεως ό,τι έπραττον και εκείνοι». Με το δίκιο του επομένως ο ημιεπίσημος εκπρόσωπος της αγγλικής κυβέρνησης πλοίαρχος Χάμιλτον προειδοποιούσε τους αντιπροσώπους της ελληνικής διοίκησης, όπως αναφέρει ένας απ' αυτούς: «Επρόσθεσεν επιτέλους ότι η τάσις των στρατιωτικών μας ήταν μάλλον ανθεθνική, σκοπόν έχόντων ν' αντικαταστήσωσιν αυτοί τους Οθωμανούς, διότι ποίαν ωφέλειαν απελάμβανεν ο λαός, αν καταπιέζετο πρότερον από τον Μεχμέτ, ή νυν από τον Οδυσσέα ή Κολοκοτρώνη».

Το αποτέλεσμα ήταν μόλις η εθνική διοίκηση, χάρη στις αγγλικές πιστώσεις, κατατρόπωσε τους αντιδραστικούς αντιπάλους της, να βρεθεί ανέτοιμη μπροστά στην εισβολή του Ιμπραήμ. «Το στρατιωτικόν μας -έγραφε χαρακτηριστικά ο Α. Μαυροκορδάτος- κατήντησεν όχι πλέον ανοικονόμητον, αλλά και ο λυμεών της πατρίδος' οι καταχρήσεις του είναι απερίγραπτοι' διά να λάβετε μίαν ιδεάν αυτών αρκεί να σας είπωμεν ότι πολλάκις χάνομεν την νίκην και κινδυνεύει η πατρίς, διότι ενώ η διοίκησις νομίζει ότι έχει εις μίαν θέσιν πέντε χιλιάδας στρατιωτών, όταν

πρέπη ν' αντιπαραταχώσι, δεν ευρίσκονται ούτε χίλιοι, και αυτοί σπανιώτατα ευρίσκονται σύμφωνοι και πολλάκις χαρίζουν διά της δαιρέσεώς των την νίκην εις τον εχθρόν. Αλλά τας καταχρήσεις αυτών ποίος να τας εμποδίση; οποιούς και αν μεταχειρισθή η κυβέρνησις είναι της αυτής ζύμης, και αν κάμουν καμμίαν δούλευσιν εις αυτήν, απ' ού διά μέσου των ταπεινώσεω η διοικήσεις τους εναντίους της, αυτοί γίνονται χειρότεροι και θέλουν να δώσουν νόμους, η δε διοικήσις αναγκάζεται να τους οικονομή. Αυτού του στρατιωτικού η κακοήθεια εξήντησε το μεγαλύτερον μέρος του δανείου χωρίς να ωφεληθή παντελώς η πατρίς, και εις τον παρόντα κίνδυνον δεν έχει ούτε μέσα ούτε στρατιώτας να αντιτάξη... Αυτά τα κακά είν' αδιόρθωτα' ι στοχαζόμεθα ιατρικόν αρμόδιον το τακτικόν' αλλά και τούτο θα βραδύνει».

Μπροστά στην κρίσιμη κατάσταση που διαμορφώθηκε, η Αγγλία ήταν υποχρεωμένη να συγκατατεθεί στην απλή αυτονομία της Ελλάδας και **πάνω στη βάση αυτή** να προσεγγίσει το ρωσικό κόμμα! Γιατί σε συνθήκες κάμψης της ελληνικής επανάστασης η πλήρης ανεξαρτησία ισοδυναμούσε με πόλεμο κατά της Τουρκίας, δηλαδή ρωσοτουρκικό πόλεμο, που η αγγλική πολιτική προτιμούσε πάση θυσία να αποφύγει. Έτσι από τη μια μεριά, η Ρωσία υποκίνησε, διαμέσου του Καποδίστρια και των πρακτόρων της στα αγγλοκρατούμενα Εφτάνησα, την αίτηση προστασίας της ρωσόφιλης αντιπολίτευσης προς την Αγγλία, που υπογραφόταν από τους ηττημένους των εμφυλίων πολέμων, τους πρώην στασιαστές, με πρώτο και καλύτερο το Θ. Κολοκοτρώνη! Το διάβημα αυτό είχε τουλάχιστον ένα θετικό αποτέλεσμα: να κρατήσει, χάρη στην άτυπη αγγλική προστασία, τον Ιμπραήμ πασά, που αλώνιζε στην Πελοπόννησο, μακριά από την ελληνική πρωτεύουσα, το Ναύπλιο. Άμεσα πάντως η αίτηση προς την Αγγλία υπαγορευόταν από την ανάγκη να ματαιωθούν οι μηχανοραφίες της Γαλλίας, που ενώ ποντάριζε μυστικά στο “αιγυπτιακό χαρτί”, επιχειρούσε ταυτόχρονα να προξενήσει για κληρονομικό ηγεμόνα στους Έλληνες κάποιο γάλλο πρίγκιπα!

Από την άλλη μεριά, η Αγγλία εγκατέλειψε την κυβέρνηση Κουντουριώτη, όπου κυριαρχούσαν οι νησιώτες, στην τύχη της και ανέχθηκε την ανάδειξη του Καποδίστρια σε κυβερνήτη της Ελλάδας. Γιατί ο υποψήφιος του τσάρου φαινόταν συνυφασμένος με την εξάρτηση της Ελλάδας από την Πύλη και με την υποτέλεια στο σουλτάνο, ενώ αντίθετα για τα ναυτικά νησιά, που κάτω από την τουρκική επικυριαρχία απολάμβαναν ήδη την πιο πλατιά αυτονομία, ο αγώνας δε θα είχε νόημα αν δεν οδηγούσε στο αμέσως επόμενο στάδιο, που

ήταν η ολοκληρωτική ανεξαρτησία από την οθωμανική αυτοκρατορία.

Από την απελευθέρωση στην ανεξαρτησία

Η ενίσχυση ωστόσο της ρωσικής επιροής εγκυμονούσε το ρωσοτουρκικό πόλεμο, που η αγγλική πολιτική πάσχιζε, πλευρίζοντας τη Ρωσία, να τον προλάβει. Έτσι η σταδιακή επικράτηση του ρωσικού κόμματος στην Ελλάδα είχε, σε τελευταία ανάλυση, σαν συνέπεια την εδαφική απώλεια της Στερεάς Ελλάδας, της Ρούμελης. Γιατί το “καπετανίστικο παρτίδο” του Μοριά, που αποτελούσε τη ραχοκοκαλιά αυτού του κόμματος, έβλεπε τους Ρουμελιώτες, όπως και τους νησιώτες, σχεδόν σαν εχθρούς, που εποφθαλιμούσαν τα πλούσια εισοδήματα και κτήματα της Πελοποννήσου. Και γι' αυτό προτιμούσε κατά βάθος να αποκατασταθεί η τουρκική κυριαρχία πέρα από τον Ισθμό, παρά να συγχωνευτεί η Πελοπόννησος με την ηπειρωτική Ελλάδα και τα νησιά σ' ένα συγκεντρωτικό ανεξάρτητο “εθνικό” κράτος. «Αλλά κατά δυστυχίαν -αποκαλύπτει ο ηπειρώτης αγωνιστής Σπυρομίλιος- μεταξύ εις τα διάφορα κόμματα εκείνης της περιόδου ήτο και εν, το οποίον επεθύμει την πτώσιν του Μεσολογγίου και όλης της Στερεάς Ελλάδος, ώστε να δυνηθή ευκόλως ν' αποκατασταθή η Πελοπόννησος εν πριγκηπάτον ως τα της Μολδοβλαχίας, και επομένως, ο κομματάρχης πρίγκιψ». Πρόκειται, μ' άλλα λόγια, για το ρωσόφιλο κόμμα του Μοριά, που πραγματικός, αν και αφανής αρχηγός του ήταν ο Καποδίστριας.

Η διαδοχική πτώση λοιπόν του Μεσολογγίου το 1826 και της Αθήνας το 1827 τόνωσε την αδιαλλαξία του σουλτάνου στις διαπραγματεύσεις για την αυτονομία της Ελλάδας και καταδίκασε τελικά σε πλήρη αποτυχία τη μεσολαβητική προσπάθεια, που είχε αναλάβει η Αγγλία με τις ευλογίες της ρωσικής πλευράς. Και στο μεταξύ ο τσάρος, που είχε διαχωρίσει τις διμερείς ρωσοτουρκικές διαφορές από το ελληνικό ζήτημα και είχε προσεταιριστεί στο ζήτημα αυτό την Αγγλία και τη Γαλλία, επωφελήθηκε από τη διάλυση των γενιτσάρων για να εξαπολύσει, μετά τη ναυμαχία του Ναυαρίνου, το ρωσοτουρκικό πόλεμο. Τότε οι δυτικές δυνάμεις, που τριμερείς συμφωνίες τις έδεναν με τη Ρωσία στο ελληνικό ζήτημα, υποχρεώθηκαν να παρακολουθούν “σκαλίζοντας τη μύτη τους”, όπως λένε οι Ρώσοι, τον τσαρισμό να προελαύνει προς το Βόσπορο κι ακόμα να του κάνουν πλάτες για ν' αποφύγουν το χειρότερο! Η βουρβονική Γαλλία μάλιστα, που ετοιμαζόταν να επωφεληθεί από το ρωσοτουρκικό πόλεμο για να βάλει πόδι στο Αλγέρι, μια τυπικά σουλτανική κτήση, έστειλε σε ένδειξη αλληλεγγύης μια στρατιά στην Πελο-

πόννησο, όπου στάθμευαν ακόμα τουρκοαιγυπτιακά στρατεύματα.

Οφείλουμε πάντως να αναγνωρίσουμε ότι το σουλτανικό χάτισερίφ της 8.12.1827, που στάθηκε το casus belli (η αφορμή του πολέμου), εκτιμούσε σωστά τα ευγενή κίνητρα του τσαρισμού, τονίζοντας «ότι η Ρωσία ετάραττε πάντοτε την Τουρκίαν φθονούσα την στρατιωτικήν μεταρρυθμίσιν της και λυπούμένη διά την εξόντωσιν των γενιτσάρων, διότι επί των ημερών αυτών έτρεχε το οθωμανικόν κράτος εις τον όλεθρόν του». Τελικό αποτέλεσμα ωστόσο του ρωσοτουρκικού πολέμου ήταν η ανεξαρτησία της Ελλάδας. Γιατί αμέσως μετά τη συνθήκη της Αδριανούπολης η Αγγλία επανέφερε το αίτημα αυτό, που το είχε αποσύρει μόνο και μόνο για να προλάβει το ρωσοτουρκικό πόλεμο. Και η Ρωσία συμφώνησε για το λόγο που εξήγει ο Γ. Ασπρέας στο βραβευμένο από την Ακαδημία Αθηνών ιστορικό έργο του: «Εις την Ρωσικήν πολιτικήν δεν συνέφερε γεγονός της εκτάσεως του Ναυαρίνου. Η εξασφάλισις της πολιτικής ελευθερίας των Ελλήνων ώφειλε να απορρέυση από των Ρωσικών όπλων, διότι ούτω μόνον ήθελε θεμελιωθή εις τας αντιλήψεις των Ελλήνων ρωσική επιρροή». Χάρη εξάλλου στο γαλλικό εκστρατευτικό σώμα είχε επιτευχθεί η εκκένωση των παράκτιων φρουριών της Πελοποννήσου από τις τουρκικές φρουρές, που η παρουσία τους θα ήταν ασυμβίβαστη με την πολιτική ανεξαρτησία του νεοσύστατου ελληνικού κράτους. Όμως στην πραγματικότητα η πλήρης ανεξαρτησία της Ελλάδας από την Υψηλή Πύλη θα ανακινούσε προβλήματα, όπως ήταν το συνταγματικό, το πολιτειακό, το εκκλησιαστικό και το ζήτημα της γης, που το “δεσποτάτο του Καποδίστρια” ήταν εντελώς ανίκανο να τα επιλύσει. Ο κυβερνήτης, όπως είναι γνωστό, μόλις έφτασε στην Ελλάδα, κατάργησε με μια μονοκοντυλιά το σύνταγμα της Τροιζήνας, επειδή ακριβώς πρόβλεπε, καθώς όλα τα επαναστατικά συντάγματα, την ολική ανεξαρτησία από την οθωμανική αυτοκρατορία, που ερχόταν σε ανοιχτή αντίθεση με τις αποφάσεις και τα πρωτόκολλα των “Προστάτιδων Δυνάμεων”. Γιατί το καποδιστριακό καθεστώς ήταν αυστηρά προσαρμοσμένο σε μια κατάσταση απλής αυτονομίας και υποτέλειας στο σουλτάνο. Και γι' αυτό η ελληνική ανεξαρτησία σήμανε την αρχή του τέλους του. Με ποιο τρόπο έγινε αυτό, θα το παρακολουθήσουμε αναλυτικότερα στο επόμενο τέταρτο και τελευταίο άρθρο της σειράς.

(*) Από παραδρομή ο τίτλος του προηγούμενου άρθρου αντί για το σωστό «Ο τσαρισμός και το ανατολικό ζήτημα το 19ο αιώνα» έγινε «Ο τσαρισμός και το ανατολικό ζήτημα το 18ο αιώνα».

Λαλιώτης-Αβραμόπουλος βομβαρδίζουν το κέντρο

Ο Λαλιώτης και ο Αβραμόπουλος, τα ρωσόδουλα αδελφάκια του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ., βγήκαν χαρούμενα στους δρόμους του εμπορικού κέντρου (που στα γρήγορα ονόμασαν ιστορικό), για να γιορτάσουν τη νίκη τους που κατάφεραν να το κλείσουν.

Ο Λαλιώτης καμαρώνει πολύ γι' αυτό το θρίαμβο της συναίνεσης, που έκανε αποδεκτό το έργο σε όλους τους φορείς του απαγορευμένου κέντρου και είπε ότι αυτή είναι η κατάλληλη μέθοδος για να γίνονται τα έργα: η "Συναίνεση". Αυτής της Συναίνεσης άλλωστε εφαρμογή είναι και το σφιχταγκάλασμα του με τον Αβραμόπουλο. Δηλαδή το αγκάλιασμα του υποτιθέμενου Πασοκτζή με τον υποτιθέμενο νεοδημοκράτη σεβρίβεται στο λαό σα μέτωπο των πατριωτών του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. για το καλό του τόπου. Τέτοια θα είναι η συναίνεση που απέσπασε ο Λαλιώτης από τους εκπροσώπους των διαφόρων φορέων του κέντρου, που είναι συνήθως διαβρωμένοι από τα τρία μικρά τέρατα, ιδίως τα δύο, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ.

Αν έκλεινε το κέντρο κανένας Μητσοτάκης θα διαδίλωναν στους δρόμους ακόμα και τα ποντίκια της Ερμού.

Σχετικά με τον ίδιο τον αποκλεισμό του κέντρου, την καλύτερη τοποθέτηση μέχρι τα τώρα την έχει κάνει ένας Παπαθανασίου, πρόεδρος του Εμποροβιομηχανικού Επιμελητηρίου (ΕΒΕΑ). Να τι είπε αυτός σε μια επιστολή του στο Λαλιώτη στις 18 του Φλεβάρη:

«Η λογική λέει ότι η πολιτεία πρέπει να ξεκινήσει με τη δημιουργία χώρων στάθμευσης γύρω από το ιστορικό τρίγωνο και τα έργα ανάπλασης και αναμόρφωσης της περιοχής και όπου αυτά γίνονται να απαγορεύεται η κυκλοφορία των οχημάτων -και όχι το αντίστροφο. Δηλαδή, να απαγορεύσετε την κυκλοφορία και ύστερα ανάλογα με το τι θα δημιουργηθεί θα πράξετε» (Καθημερινή, 18/2).

Του λέει, με λίγα λόγια, του Λαλιώτη ότι κλείνει το κέντρο πριν εξασφαλίσει τους υλικούς όρους της εύκολης προσπέλασης σ' αυτό. Πραγματικά, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι και χιλιάδες επιχειρήσεις χρειάζονται κάποιες στιγμές μικρο-μεταφορές προσώπων ή εμπορευμάτων με τα αυτοκίνητά τους από το κέντρο και προς το κέντρο. Εκατοντάδες από αυτούς καβάλαγαν πεζοδρόμια, παρκάρουν αποβραδής και εκτελούν μια λειτουργία μεταφοράς ζωτική για την επιχείρησή τους. Αλλά και πολλοί καταναλωτές περνούν στα γρήγορα από το κέντρο με αυτοκίνητα και μηχανάκια,

αφήνουν έναν δικό τους, κάνουν ένα γύρο και φεύγουν. Ή αγοράζουν και μετά με το αυτοκίνητο περνούν και κουβαλούν στα γρήγορα αυτό που αγόρασαν. Αυτές είναι ζωτικές λειτουργίες και πρέπει να υποκατασταθούν με πάρκινγκ και άλλα μέσα.

Ο Λαλιώτης όμως το μόνο που έκανε ήταν να προσθέσει μια ακόμα γραμμή Μίνι-μπας και να αφήσει να λειτουργούν τα πάρκινγκ που βρίσκονται στην περιφέρεια του τριγώνου, τη στιγμή που αυτά περυσότερο εξυπηρετούν το πιο πυκνοδομημένο εξωτερικό τμήμα του τριγώνου παρά το εσωτερικό του.

Νομίζουμε ότι αυτό το κλείσιμο θα προκαλέσει αντιδράσεις, όμως θα βρει και αρκετούς υποστηρικτές που έχουν αγανακτήσει από το πείσιμο των αυτοκινήτων και μηχανών στους στενούς του δρόμους.

Ο Λαλιώτης πάντως θα κάνει πραγματικά ότι μπορεί για να περιορίσει τις αντιδράσεις, εξασφαλίζοντας το μάζιμου των διευκολύνσεων, πέρα από την απαραίτητη προπαγανδιστική εκστρατεία του ΥΠΕΧΩΔΕ και του ΔΗΜΟΥ της ΑΘΗΝΑΣ.

Γιατί το σχέδιο του Λαλιώτη δεν είναι να κλείσει ένα τριγωνάκι στην Αθήνα, είναι να κλείσει όλο το κέντρο στα τροχοφόρα. Θέλει να περάσει καλά το μικρό βήμα για να κάνει το πολύ μεγάλο δεύτερο. Ο Λαλιώτης θέλει να βομβαρδίσει το κέντρο της οικονομικής ζωής της χώρας, που είναι η ζώνη από Ομόνοια σε Σύνταγμα και που διασχίζεται από τους τρεις δρόμους-ποτάμια της Αθήνας: τη Σταδίου, την Πανεπιστημίου και την Ακαδημία. Στη συνέχεια θέλει να κλείσει ολόκληρο το μικρό δακτύλιο.

Με λίγα λόγια, ο σοσιαλφασισμός κάνει στην πολεοδομία ότι κάνει στη βιομηχανία και το εμπόριο εδώ και 15 χρόνια: χτυπάει τη συγκέντρωση. Όπως κατεδάφισε τη μεγάλη βιομηχανία, όπως τώρα βάζει φραγμούς στη συγκέντρωση του μεγάλου λιανεμπορίου με τον περιορισμό των τετραγωνικών των Σούπερ-μάρκετ, όπως από το '81 καταταμαχίζει τα μεγάλα έργα αφήνοντας να μεγαλώνουν μόνο τα νεοδεξιά παρτίσιτα, έτσι κι εδώ θέλει να χτυπήσει τη συγκέντρωση της οικονομικής, δηλαδή της χρηματιστικής, εμπορικής και διοικητικής ζωής, που αναπόφευκτα στις συνθήκες του καπιταλισμού γίνεται μέσα στην πόλη.

Με όπλο του τη μόλυνση της ατμόσφαιρας της Αθήνας ο Λαλιώτης ετοιμάζεται να τη μετατρέψει σε παιδική χαρά.

Ας ξέρει όμως ο πρακτορίσκος ότι οι Αθηναίοι δεν είναι παιδάκια.

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΦΑΤΡΙΕΣ

Όπως γράψαμε πρόσφατα στην εφημερίδα μας, στους κόλπους της εκκλησίας έχει ξεσπάσει μια σημαντική διαμάχη ανάμεσα σε Σεραφειμικούς απ' τη μια μεριά και στους Ιερωνυμικούς απ' την άλλη, την οποία οξύνουν και εκμεταλλεύονται οι ρωσόδουλοι με επικεφαλής το Χριστόδουλο Δημητριάδος. Δεν πρόλαβε να στεγνώσει το μελάνι μας και έρχεται μία σημαντικότερη συνέντευξη του Χριστόδουλου, πού αλλού; Στην Καθημερινή της Κυριακής 19 Μαρτίου.

Σ' αυτή τη συνέντευξη ξεκαθαρίζονται σημαντικά ζητήματα τόσο για το ρόλο της ρώσικης τρόικας (Χριστόδουλος, Καλλίνικος, Αμβρόσιος) μέσα στην εκκλησία όσο και για τις απόψεις που αυτοί έχουν για το ρόλο της εκκλησίας μέσα στην ελληνική κοινωνία.

Συγκεκριμένα ρωτάει η Κ: «- Και με τον Αρχιεπίσκοπο πώς τα πάτε;

- Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος είναι ένα σεβαστό πρόσωπο. Κάθεται επάνω σε ηλεκτρική καρέκλα, όπως θα χαρακτήριζα τον αρχιεπισκοπικό θρόνο, και είναι σε όλους μας συμπαθής ένεκα και της ηλικίας του και της ασθένειας που τον ταλαιπωρεί».

Δηλαδή ο Χριστόδουλος λέει: Το συμπαθώ το Σεραφείμ επειδή θα πεθάνει και θέλω να βρίσκομαι σε θέση να διεκδικήσω την Αρχιεπισκοπή.

Σε ένα σημαντικό ζήτημα που ταλανίζει σήμερα την εκκλησία και γίνεται μάχη ανάμεσα σε Ιερωνυμικούς (Θεολόγος-Νικόδημος) και Σεραφειμικούς, ο Χριστόδουλος ακολουθεί την τακτική του "διαίρει

και βασίλευε", δηλαδή εκμεταλλεύεται τη σύγκρουση για να εκθέσει ανεπανόρθωτα τους Σεραφειμικούς και βγαίνει στο πεδίο της μάχης ως ειρηνιστής και αδιάφορος.

Συγκεκριμένα, ρωτάει η Κ: «Η τοποθέτησή σας για τα έκτροπα της Λαρίσης με ξενίζει, διότι έχει διαδοθεί ότι υποστηρίζετε τους 3 ιερωνυμικούς μητροπολίτες.

-Τις βιαιότητες και ακρότητες καταδικάζω και αποδοκιμάζω, από τότε που έκαναν την εμφάνισή τους. Και δεν έχω καμία σχέση με αυτές. Όσον αφορά στην υπόθεση, από την αρχή ετάχθηκα υπέρ της λύσεως κατ' οικονομίαν, χωρίς ανάξεις παλαιών πληγών, με λήθην του παρελθόντος και με πλημμονή αγάπης, προς ειρήνευσιν της Εκκλησίας και διαφύλαξιν της ενότητός της. Ακολούθησαν όμως άστοχοι και αδέξιοι χειρισμοί, παραβίασις δεδομένων κανονικών και νομικών πλαισίων απονομής της εκκλησιαστικής δικαιοσύνης, που οδήγησαν στα σημερινά αδιέξοδα. Εστάθην αντίθετος προς τους χειρισμούς αυτούς και δεν ηθέλησα να συμπράξω, επειδή έκρινα ότι έπρεπε να προμαχίσω των θεσμών της Εκκλησίας, και όχι των προσώπων, επί τη βάσει εκκλησιαστικών αρχών και να μη συνεργήσω, το έμμοι βεβαίως, εξ αιτίας της προσπάθειας για το κάψιμο 3 δένδρων, στην εξολόθρευση όλου του δάσους».

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Με τη συνέντευξη αυτή γίνεται σαφές το μήνυμα του προσκυνημένου στη Μόσχα Χριστόδουλου, μιας

και βλέπει το ρόλο της εκκλησίας πιο ψηλά απ' την πολιτική. Όταν λέει: «Όταν ο πρωθυπουργός της Ελλάδας θα μεταβληθεί σε απλό νομάρχη, ο Αρχιεπίσκοπος θα γίνει Εθνάρχης», είναι προφανές ότι δε μιλάει για τον Παπανδρέου και το Σεραφείμ, αλλά για τους επόμενους.

Στη συνέχεια ρίχνει ανάθεμα στην Ευρώπη, και μάλιστα κτυπάει κατευθείαν τον ευρωπαϊκό διαφωτισμό, δηλαδή ό,τι σημαντικότερο έχει να επιδείξει η παγκόσμια κουλτούρα, η επιστήμη και η τεχνολογία πριν από τον μαρξισμό και τις ανακαλύψεις του εικοστού αιώνα.

Αναφέρει συγκεκριμένα ο Χριστόδουλος στην Κ:

«Μετά την απελευθέρωσή μας από τον τουρκικό ζυγό, τον τόπο διοίκησαν άνθρωποι επηρεασμένοι από τα ασύμβατα με την ντόπια μας παράδοση "φώτα της Ευρώπης" που κατάφεραν να συσκοτίσουν τον τόπο. Ο ευρωπαϊκός διαφωτισμός εξημίωσε το λαό μας γιατί τον ξέκοψε από τις πατροπαράδοτες και ζωηφόρες ρίζες του και τον κατέδικασε σε πνευματική πενία και σχιζοφρένεια, που εξακολουθεί μέχρι και σήμερα, έστω και αν τελευταία δίδονται κατά γενναίες δόσεις, από την Εκκλησία κατά βάσιν, τα σωτήρια αντιβιοτικά της επιστροφής μας στη βάση μας».

Δηλαδή ό,τι πιο προοδευτικό δέχθηκε ο τόπος μας, ό,τι πιο σπουδαίο πέρασε στα μυαλά των διανοουμένων μας την εποχή της συγκρότησης του νεοελληνικού έθνους και κράτους το χαρακτηρίζει πνευματική πενία και σχιζοφρένεια!

ΣΕΠ: ΕΛΕΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΟΣ ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ

Οι πρώην ΣΕΠίτες προχώρησαν πριν από δύο βδομάδες σε κατάληψη των γραφείων του ΟΑΣΑ, αφού επί δύο χρόνια περίπου, από το Δεκέμβριο του 1993, οπότε τα λεωφορεία πέρασαν στα χέρια του ΟΑΣΑ, δεν τους έχουν δοθεί από την κυβέρνηση ούτε καν τα δεδουλευμένα τους. Το ποσό που διεκδικούν οι πρώην ΣΕΠίτες από την κυβέρνηση ανέρχεται στο ποσό των 11 δισ. και περιλαμβάνει, εκτός από τα δεδουλευμένα, προκαταβολές που είχαν καταβάλει για να τους χορηγηθούν οι άδειες, αλλά και χρήματα που είχαν καταθέσει τότε στην τράπεζα και με την αλλαγή του νόμου δεν έχουν δικαίωμα να τα πάρουν πίσω. Το ποσό αυτό το διεκδικούν, σύμφωνα με το Ν. 2175/93 που είχε ψηφίσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Η καθυστέρηση της καταβολής του ποσού οφείλεται στην καθυστέρηση

της διαδικασίας της εκκαθάρισης, που έχει ξεκινήσει από τότε η κυβέρνηση. Για όσες απαιτήσεις έχουν εκκαθαριστεί προκύπτει ότι ο ΟΑΣΑ οφείλει στους μετόχους 7,489 δις δρχ., ο ίδιος όμως αναγνωρίζει ποσό μέχρι 4,9 δις. δρχ. (Κ, 29/3).

Για την ώρα οι πρώην ΣΕΠίτες απαιτούν μέρος του ποσού που τους οφείλεται ύψους 3.880.000.000 δρχ. Σε προηγούμενες συναντήσεις τους με το γενικό γραμματέα του υπουργείου Μεταφορών υπήρξε συμφωνία για άμεση καταβολή του ποσού, που τελικά δεν έγινε (Ε.Τ., 12/4).

Χαρακτηριστικό είναι ότι, όπως λέει ο πρόεδρος του Πανσεπτικού Συνδέσμου Μετόχων Κωνσταντίνος Καλογεράς, από τα χρήματα που είχαν δώσει τότε για να πάρουν τις άδειες 614 λεωφορειούχοι δεν τους έχει επιστραφεί τίποτα (Όνομα, 4/4). «Μας οδηγούν στα

πρόθυρα της φτώχειας. Είμαστε άνεργοι εδώ και ενάμιση χρόνο. Οι οικογένειές μας πεινάνε. Μας έχουν χορτάσει με λόγια και υποσχέσεις και συνεχώς μας κοροϊδεύουν. Δεν πάει άλλο», λένε οι πρώην μέτοχοι των ΣΕΠ (Ε.Τ., 29/3).

Εδώ και πολύ καιρό οι πρώην ΣΕΠίτες, που ανέρχονται περίπου σε 3.000, εκ των οποίων οι 1000 πολύτεκνοι, αγωνίζονται με συγκεντρώσεις, πορείες και υπομνήματα για το δικό τους. Είχαν προσφύγει και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο, προσφυγή που η Ε.Ε. δέχτηκε, και η απόφαση που εκδόθηκε ήταν θετική (Ε.Τ., 12/4).

Τώρα είναι αποφασισμένοι να μην εγκαταλείψουν το κτίριο αν δεν εκδοθεί υπουργική απόφαση από τον Τσούρα. Η κυβέρνηση εφαρμόζει πολιτική τιμωρία σε αυτούς που τόλμησαν να αντισταθούν στη σοσιαλφασιστική εξουσία.

ΜΕ ΤΗ ΡΕΑΛ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Οι παραμονές του αγώνα Ολυμπιακού-Παναθηναϊκού για την πρόκριση στον τελικό του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος μπάσκετ συνοδεύτηκαν κατά κόρον από το ενωτικό σύνθημα "Στη Σαραγόσα

θα νικήσει η Ελλάδα". Να, λοιπόν, τι έπαθε ένας ατυχής δημοσιογράφος της ΕΤ-1 στην προσπάθειά του να υποστηρίξει αυτό το σύνθημα.

Σε ειδικό δελτίο της ΕΤ-1 με

θέμα τα παρεπόμενα του αγώνα αμέσως μετά το τέλος του, ύστερα από τη μετάδοση πλάνων από το Πασαλιμάνι όπου οπαδοί του Ολυμπιακού είχαν καταλάβει μία καφετέρια, αφού πρώτα την ισο-

πέδωσαν, ο παρουσιαστής στο στούντιο της Αθήνας έδωσε το λόγο στο δημοσιογράφο που βρισκόταν στους Αμπελόκηπους, όπου και το στέκι των οπαδών του Παναθηναϊκού.

«Εδώ όλα είναι ήρεμα. Οι οπαδοί του Παναθηναϊκού πανηγυρίζουν για την ομάδα τους, παρά την ήττα. Κρατάνε το αθλητικό πνεύμα υψηλό», είπε με περηφάνεια ο δημοσιογράφος. Και για να αποδείξει του λόγου το αληθές, πήγε σ' έναν παριστάμενο κύριο και

ζουν για την ομάδα τους, παρά την ήττα. Κρατάνε το αθλητικό πνεύμα υψηλό», είπε με περηφάνεια ο δημοσιογράφος. Και για να αποδείξει του λόγου το αληθές, πήγε σ' έναν παριστάμενο κύριο και

συνέχεια στη σελ. 7

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΘΕΣΜΙΚΟΙ ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΙ

Σ' αυτές τις φοιτητικές εκλογές η αποχή ξεπέρασε κάθε προηγούμενο φθάνοντας στο 55-57% από 53,1% πέρσι (Κ, 9,4). Η αύξηση του ποσοστού αποχής ήταν ένα σημείο στο οποίο συμφώνησαν όλες οι παρατάξεις, παρά τις διαφωνίες τους σε όλα τα άλλα σημεία που αφορούσαν τα εκλογικά αποτελέσματα. Οι φοιτητές με τη στάση τους αυτή κατήγγειλαν για άλλη μια φορά όχι γενικά την πολιτική, αλλά τον αντιδραστικό πολιτικό χαρακτήρα των συγκεκριμένων παρατάξεων που παίρνουν μέρος στις εκλογές.

Δύο ήταν τα αρνητικά στοιχεία που χαρακτήρισαν αυτές τις εκλογές: Το ένα ήταν η σταθεροποίηση και μικρή αύξηση των δυνάμεων του σκληρού πυρήνα του σοσιαλισμού, δηλαδή των ΠΚΣ (ψευτοΚΚΕ) και ΕΑΑΚ (ΝΑΡ), και το άλλο το κάψιμο του κέντρου της Αθήνας από τους "γνωστούς-άγνωστους" προβοκάτορες από τον εξαρχειώτικο ψευτοαναρχισμό, που βρίσκεται στην υπηρεσία του σοσιαλισμού.

Η αποχή για άλλη μια φορά βγήκε πρώτο κόμμα, τόσο στα ΑΕΙ όσο και στα ΤΕΙ, και είναι αποτέλεσμα του πραξικοπηματισμού όλων των φοιτητικών παρατάξεων, που χρόνια τώρα μέσα σε άμαξες συνελεύσεις έπαιρναν αποφάσεις ενάντια και έξω από τις διαθέσεις των φοιτητών, με βάση τους στενούς κομματικούς συσχετισμούς. Και με πρωτοστάτες την "Κ" ΝΕ και το γέννημά της, το ΝΑΡ, που φρόντισαν από νωρίς μέσω του γνωστού κνίκτου φασισμού να απομαζικοποιήσουν αυτές τις συνελεύσεις και να τσακίσουν το φοιτητικό κίνημα. Οι φοιτητές στην πλειοψηφία τους γύρισαν την πλάτη τους στο σοσιαλισμό και στον οικουμενικό φασισμό, και αυτό είναι ελπιδοφόρο μήνυμα.

Παρ' όλα αυτά καμία παράταξη δεν έχασε ούτε αυτή τη φορά την ευκαιρία να θριαμβολογήσει για τη νίκη της, κι αυτό ακόμα κι αν είχε απώλειες, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι οι φοιτητικές εκλογές είναι για ένα μόνον ένα τερέν αναμέτρησης κομματικών δυνάμεων, όπου ο καθένας προσπαθεί να κερδίσει τις εντυπώσεις.

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΕΣ

Πέρα από την αποχή, τα ίδια τα αποτελέσματα έχουν μεγάλη πολιτική σημασία ακριβώς γιατί φανερώνουν τους συσχετισμούς των πολιτικών δυνάμεων.

Δεν μπορεί κανείς να μιλήσει με βάση συγκεκριμένα νούμερα, γιατί η ΕΦΕΕ δεν μπόρεσε να βγάλει κοινά αποτελέσματα ούτε αυτή τη χρονιά, δίνοντας στον καθένα το δικαίωμα να εμφανίζεται αξιόπιστος σε σχέση μ' αυτά που θέλει να παρουσιάσει.

Όλοι γενικά συμφωνούν ότι η ΔΑΠ διατήρησε την πρωτιά της, με απώλεια όμως σε ψήφους της τάξεως περίπου των δύο χιλιάδων στα ΑΕΙ, σύμφωνα με τα επίσημα αποτελέσματα αυτής της παράταξης. Διατήρησε όμως σταθερό το ποσο-

στό της στα ΑΕΙ και το αύξησε στα ΤΕΙ.

Αυτή η πρωτιά ενίσχυσε την ηγετική εικόνα του Έμπερτ, αλλά εκρυβε από πίσω της μία οξυμένη εσωκομματική πάλη. Ο Έμπερτ, κατά τα φαινόμενα, δεν έχει καταφέρει να εκκαθαρίσει τη ΔΑΠ από τα ενοχλητικά μητσοτακικά στοιχεία. Έτσι λίγες μέρες πριν από τις εκλογές η ΔΑΠ προσκάλεσε σε εκδήλωσή της για τις εκλογές στη Νομική Σχολή το Μητσοτάκη. Βέβαια, Έμπερτ πρόεδρος και Μητσοτάκης ομιλητής στη Νομική δε συμβιβάζονται. Γι' αυτό ο Έμπερτ κινήθηκε γρήγορα και ανάγκασε την κεντρική διοίκηση της ΔΑΠ να ματαιώσει την εκδήλωση, απαγορεύοντας έτσι στο Μητσοτάκη να μιλήσει. Σύμφωνα με ανακοίνωση της ΔΑΠ, η εκδήλωση δεν έγινε, γιατί δε συνέτρεχαν οι «χρονικές και οργανωτικές προϋποθέσεις». Ο Μητσοτάκης κάλυψε τη ΔΑΠ και τη στήριξε στις εκλογές. Για το αποτέλεσμα δήλωσε ικανοποιημένος και ακόμα είπε ότι η ΔΑΠ είναι «το πιο υγιές και το πιο ελπιδοφόρο τμήμα της μεγάλης μας παράταξης και της ελληνικής κοινωνίας». Φαίνεται, δηλαδή, ότι η νίκη της ΔΑΠ ήταν ένας πολιτικός πόντος και για το Μητσοτάκη.

Γεγονός επίσης είναι ότι πολλά μητσοτακικά στελέχη, για να φθείρουν τον Έμπερτ, έριξαν το σύνθημα της αποχής, γεγονός που δεν μπορεί παρά να μεταφράζεται στην απόλεια των δύο χιλιάδων ψήφων στα ΑΕΙ, που δε σήμαινε και μεταβολή ποσοστού.

Η ΠΑΣΠ ήρθε δεύτερη σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, αλλά με μεγάλες απώλειες σε ψήφους και ποσοστά. Η ΠΑΣΠ χρέωσε την απόλεια αυτή στην κυβερνητική πολιτική: «Για μας το σημαντικότερο θέμα είναι η ατομία της κυβέρνησης στα θέματα της παιδείας», δήλωσε ο γραμματέας της Β. Οικονομίου. Ο Γ. Παπανδρέου δε δέχτηκε αυτή την κριτική. Είπε ουσιαστικά ότι η ΠΑΣΠ θα έπρεπε να εργαστεί προς την κατεύθυνση της συγκρότησης της ΕΦΕΕ (δηλαδή να υποκύψει σε κνίτες, ΣΥΝ και ΠΟΑΑ) «για να έχει ένα συνομιλητή το ΥΠΕΠΘ και να σταματήσει το αλαλούμ των εκλογικών αποτελεσμάτων» και ότι εκτός από κριτική η ΠΑΣΠ πρέπει να «διαμορφώνει τις προτάσεις της» (Ε.Τ., 9/4). Το χτύπημα αυτό κατευθύνεται σαφώς προς την ηγεσία της νεολαίας του ΠΑΣΟΚ, που ελέγχεται από τον Τσοχατζόπουλο, για να χρεωθεί και αυτή την ήττα.

Σε ό,τι αφορά τις ΠΚΣ και τα ΕΑΑΚ, η άνοδος τους οφείλεται στο γεγονός ότι η "Κ" ΝΕ και το ΝΑΡ είναι οι μόνες παρατάξεις που μπόρεσαν με αποφασιστικότητα να υποστηρίξουν την αντιευρωπαϊκή γραμμή ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τα κοινοτικά προγράμματα, καθώς και τη διαλυτική γραμμή της ανωτατοποίησης, την κυρίαρχη δηλαδή πολιτική γραμμή του σοσιαλφασιστικού μπλοκ, μένοντας στο απυρόβλητο.

Σ' αυτούς παραχωρήθηκε το πρόνομο να κάνουν την πιο σκληρή

«αντιπολίτευση» χωρίς να χτυπιούνται από κανένα.

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Κ.Σ. της "Κ" ΝΕ, «οι ΠΚΣ είναι η μόνη παράταξη που έχει ολοκληρωμένη πρόταση για τη δημόσια, δωρεάν, ενιαία ανώτατη εκπαίδευση και παλεύει γι' αυτήν ενιαία σε ΑΕΙ και ΤΕΙ. Είναι η συνεχής δύναμη αντίστασης στη συντηρητική πολιτική. Ήταν, είναι και θα είναι μπροστά στην πρώτη γραμμή των αγώνων». Ακόμα «μαζί με τους εργαζόμενους, τους αγρότες, τους μικρομεσαίους, αγωνιζόμαστε για μια άλλη πολιτική που θα έχει στο κέντρο της τον εργαζόμενο, το νέο και τις ανάγκες τους» (5/4, Ρ).

Είναι ο οικουμενισμός που δίνει τη μεγαλύτερη ώθηση σ' αυτά τα μικρά τέρατα, όπως ακριβώς και στις δημοτικές. Φυσικό είναι οι πολιτικοί καθοδηγητές του σοσιαλφασιστικού μπλοκ να πριμοδοτούνται από αυτό.

Σε σχέση με τους "Νέους Ορίζοντες" της ΠΟΛ.ΑΝ. υπάρχει μια γενική σύγχυση. Η ίδια λέει ότι ανέβηκε το ποσοστό της, οι άλλοι ότι έπεσε ή ότι έμεινε σταθερό. Γεγονός είναι ότι δεν πήγε τόσο καλά όσο περίμενε. Αυτό είναι αποτέλεσμα της βρόμικης εισοδιστικής πολιτικής του Σαμαρά.

Η νίκη της ΔΑΠ μπορεί να σημαίνει ότι οι φοιτητές πείθονται περισσότερο από τη φιλοευρωπαϊκή πολιτική παρά από το σοσιαλφασισμό, αλλά οπωσδήποτε δεν είναι «ελπιδοφόρα». Τι μπορεί να περιμένει κανείς από μια παράταξη που έχει σαν κεντρικό της σύνθημα "βουλιάζει τους φελλούς"; Πώς ερμηνεύονται οι "φελλοί" πολιτικά; Το σημαντικό όμως δεν είναι οι "φελλοί". Το σημαντικό είναι ότι η ΔΑΠ έκανε τη μεγάλη στροφή στο ζήτημα της ανωτατοποίησης και μπήκε στο μέτωπο του σοσιαλφασισμού. Αυτό ήταν ένα πρώτο δείγμα ότι η εβερτοποίηση της ΔΑΠ και ο σχηματισμός της οικουμενικής πανεπιστημιακής διοίκησης είναι ζήτλημα χρόνου.

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΑΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Επεισόδια ξεκίνησαν πάλι μετά το τέλος των φοιτητικών εκλογών. Η ομάδα των αναρχοφασιστών είχε ήδη μπει στο Πολυτεχνείο, από όπου έκανε την πρώτη εξόρρηση πυρπολώντας ένα εκδοτήριο του Ο.ΑΣ.Α. Μετά εμφανίστηκαν τα ΜΑΤ, στήθηκαν τα οδοφράγματα, αυτοκίνητα και καταστήματα τυλίχτηκαν στις φλόγες, βιτρίνες έσπασαν και η Αθήνα μετατράπηκε μέσα σε λίγες ώρες σε κόλαση. Κάτοικος της πολυπαθούς Στουρνάρης είπε σχετικά με τα επεισόδια: «Χθες οι μολότοφ έπεφταν σαν βροχή και εμείς είμαστε κλεισμένοι στα σπίτια μας, ενώ η Αστυνομία ήρθε όλη πια τα αυτοκίνητα που πυρπολήσαν είχαν σβήσει. Ζούσε σε μία "πολεμική ζώνη" και στα φαρμακεία μας, εκτός από οινόπνευμα και βαμβάκι, έχουμε και ειδικές κρέμες για τα δακρυγόνα, ενώ από κανένα σπίτι του πρώτου ορόφου δε λείπει ο πυροσβεστήρας. Κάποτε βοηθούσαμε και κρύβαμε τους φοιτητές από τη Χούντα. Τώρα ποιος θα μας βοηθήσει από τη χούντα των αναρχικών;» (Ε.Τ., 7/4).

Ο λαός μπορεί και ξεχωρίζει τους επαναστάτες από τους προβοκάτορες. Ποια σχέση μπορεί να έχει έστω και μ' εκείνη την κλασική αναρχική βία ο μασκοφόρος που με ψυχραιμία επαγγελματία σταματάει αυτοκίνητο στη μέση του δρόμου και με αργές, μεθοδικές κινήσεις, το καίει; Πού είναι η οργή, πού

είναι η αγανάκτηση, η επαναστατική διάθεση; Με ποιο κίνημα συνδέεται και ενάντια σε ποια πολιτική στρέφεται; Ποια είναι τα συνθήματά τους; Ποια είναι τα αιτήματά τους; Ο μόνος φανερός στόχος τους είναι το χτύπημα της δημοκρατίας, με την πιο ωμή βία, στην υπηρεσία του σοσιαλφασισμού. Χτύπησαν το Πολυτεχνείο, πρόσφεραν χέρι βοήθειας στο κίνημα της ανωτατοποίησης και τώρα χτυπάνε τις φοιτητικές εκλογές όχι για το συγκεκριμένο χαρακτήρα τους, αλλά γενικά σα θεσμό, σα δημοκρατική έκφραση των φοιτητών. Γι' αυτό θα τους λέμε από δω και μπρος αναρχοφασιστές.

Το γεγονός ότι και αυτό το χτύπημά τους είχε την έγκριση του σοσιαλφασισμού αποδεικνύεται από τη στάση όλου του νεοδεξιού μπλοκ. Για άλλη μια φορά οι μολότοφ βρήκαν την ασυλία.

Η κυβέρνηση «έκφρασε τη λύπη και την αγανάκτησή της, γιατί διαταράσσεται -περιορισμένα έστω- η κοινωνική ζωή και γίνονται ζημιές εις βάρος της περιουσίας ανύποπτων πολιτών» (Κ, 7/4). Με τον ίδιο τρόπο θα μιλούσε κανείς για έναν τυφώνα ή έναν καταστροφικό σεισμό, που είναι έξω από τις δυνάμεις του ανθρώπου να αντιμετωπίσει. Η κυβέρνηση αναγνωρίζει το κράτος των αναρχοφασιστών και λυπάται που είναι τόσο δυσάρεστο, «έστω και περιορισμένο». Ο Βαλυράκης δηλώνει ότι δεν μπορεί να επέμβει, γιατί το ορμητήριο είναι πάντα το Πολυτεχνείο, που καλύπτεται από το Άσυλο.

Ο Έμπερτ δηλώνει ότι η κυβέρνηση δεν μπορεί να φέρει όπως φέρει στους συνταξιούχους και να αφήνει ατιμώρητους τους αναρχικούς (Ε.Τ., 7/4).

Η "Κ" ΝΕ αφιερώνει αυτή τη μισή γραμμή στους γνωστούς άγνωστους, ενώ σε άρθρο του σχετικό με τα επεισόδια ο Ρ τα ονομάζει «καλοστημένη επιχείρηση», αλλά το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει είναι ότι «ο αναρχισμός (εννοεί του κράτους και της αστυνομίας) κλιμακώνεται» (Ρ, 7/4).

Δηλαδή με λίγα λόγια όλοι ενοποιούνται σε ένα σύνθημα, και αυτό είναι "Κάτω τα ΜΑΤ". Κανένα δε βάζει σαν κύριο αίτημα "Κάτω οι ψευτοαναρχικοί που καίνε την Αθήνα", μέσα στο κόμμα του και μέσα στο λαό.

Ενώ ο Μαρκάτος, που για άλλη μια φορά φιλοξένησε στο Πολυτεχνείο τους αναρχοφασιστές και χωρίς ποτέ να έχει πείσει τους φοιτητές να δημιουργήσουν δικούς τους μηχανισμούς ασφαλείας στις "εύφλεκτες" πολιτικές στιγμές (άλλωστε αυτό δεν το έχουν κάνει ούτε οι ίδες οι φοιτητικές παρατάξεις), ανοίγει το δρόμο για την κατάργηση του ασύλου δηλώνοντας ότι «από τη στιγμή που φοιτητές και καθηγητές δε θα μπορέσουν να εμποδίσουν τους νεαρούς, θα εκκενώσει τα κτίρια και από κει και πέρα θα αναλάβουν άλλοι», δηλαδή τα ΜΑΤ (Ε.Τ., 7/4). Βέβαια, αυτό θα γίνει όταν οι αναρχοφασιστές θα έχουν τελειώσει το έργο τους για λογαριασμό του σοσιαλφασισμού. Το ερώτημα είναι γιατί ο σοσιαλφασισμός θέλει το χτύπημα των φοιτητικών εκλογών, την αποδυνάμωσή τους, την τελική κατάργηση του θεσμού. Μια εξήγηση είναι ότι παρά τις επίμονες προσπάθειές του δεν μπόρεσε να ελέγξει τη μάζα των φοιτητών, που μπορούν και κινούνται σε διαφορετική κατεύθυνση όχι μόνο με την αποχή, αλλά και με τα ανεξάρτητα σχήματα, που στις φετινές εκλογές συ-

σιαστικά κατέλαβαν την τρίτη θέση, συγκεντρώνοντας συνολικά περίπου 14 με 15% τόσο στα ΑΕΙ όσο και στα ΤΕΙ.

Ο σοσιαλφασισμός βιάζεται να προχωρήσει. Προκειμένου να διακινδυνεύσει σ' αυτή τη μάζα, που επί χρόνια βγάζει πρώτη τη ΔΑΠ, το ξύπνημα μιας αντισοσιαλφασιστικής σπίθας που θα τον κάψει, προτιμά τις συνειδήσεις των φοιτητών νεκρές, στερημένες από τη δυνατότητα για αυτοδύναμη πολιτική συγκρότηση και έτοιμες να καταταγούν σε τάγματα εφόδου. Όμως κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος και το παιχνίδι που παίζεται με τις φοιτητικές εκλογές δεν είναι καθαρό.

Δεν είναι πάντως τυχαίο ότι ο Ρ δημοσιεύει στις 4/4 άρθρο μέλους του Κ.Σ. της ΚΝΕ, στο οποίο αφιερώνεται σεβαστός χώρος για το χτύπημα αυτών των σχημάτων «που έχουν γεμίσει τελευταία τις σχολές, που προκρίνονται ανοιχτά από τις συντηρητικές δυνάμεις και τα ΜΜΕ». Επίσης σε κεντρικό άρθρο της *Καθημερινής* (9/4) προτρέπει τους φοιτητές στην "αυτομόρφωση", σε ό,τι αφορά την πολιτική διαπαιδαγώγηση και πάλη.

Χρέος του φοιτητικού κινήματος είναι να συγκροτηθεί πολιτικά, αυτοδύναμα πάνω στην καταγγελία του σοσιαλφασισμού και σε ενότητα με το λαό, ενάντια στην πολιτική του "ορθόδοξου τόξου", του οικονομικού σαμποτάζ, της ανεργίας και της οικονομικής εξαθλίωσης.

ΜΕ ΤΗ ΡΕΑΛ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 6

τον ρώτησε αν ήταν οπαδός του Παναθηναϊκού. Η απάντηση ήταν θετική. Η επόμενη ερώτηση ήταν αν θα υποστήριζε τον Ολυμπιακό στον τελικό. Ο οπαδός απάντησε αρχικά ότι αν νικούσε ο Παναθηναϊκός θα έπαιρνε το κύπελλο, ενώ ο Ολυμπιακός δε θα το πάρει, και ύστερα από επιμονή του δημοσιογράφου είπε ότι αν παίζει καλά ο Ολυμπιακός θα τον υποστηρίξει. «Αυτό είναι το μήνυμά που παίρνουμε από τους Αμπελόκηπους», συμπέρανε ο δημοσιογράφος, «οι οπαδοί του Παναθηναϊκού θα στηρίζουν τον Ολυμπιακό στον τελικό», και συνέχισε με ήσυχη συνείδηση με άλλα σχόλια γύρω από τις αντιδράσεις του Παναθηναϊκού για το αποτέλεσμα. Σε λίγο όμως, πίσω ακριβώς από τον παρουσιαστή εμφανίστηκε ένας νεαρός με το πράσινο κασκόλ να κρέμεται από το λαιμό του και τα χέρια να ανεμίζουν στον αέρα, που φώναζε με πάθος "Ρεάλ, Ρεάλ..."! Ο δημοσιογράφος δε σχολίασε, αλλά η μοναχική φωνή συνέχισε, ώσπου έγινε υπόκωφος θόρυβος και μετά ένας κατακλυσμός από κραυγές "ΡΕΑΛ, ΡΕΑΛ, ΡΕΑΛ..."! Μέσα σε δευτερόλεπτα μαινόμενοι οπαδοί είχαν περικυκλώσει το δημοσιογράφο, φωνάζοντας υπέρ της αντιπάλου, συμπεριλαμβανομένου και του προηγούμενου ομιλητή. Ο δημοσιογράφος, χωρίς κανένα σχόλιο, τράπηκε σε άτακτη υποχώρηση κλείνοντας βιαστικά την ανταπόκριση.

Ομοψυχία, ναι. Όχι όμως εθνική. Ούτε αντεθνική. Ομοψυχία, απλά, αντιολυμπιακή.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Μέσα στην πιο μεγάλη σιωπή της διεθνούς κοινότητας, ο ρωσικός στρατός προχωράει με χιτλερική ακρίβεια και κτηνωδία στη γεννοκτονία του τσετσενικού λαού.

Μόνο έτσι μπορεί να δικαιολογηθεί ο συστηματικός βομβαρδισμός αμάχων με αεροπλάνα, ελικόπτερα, βαρύ πυροβολικό, τανκς και πυραύλους επί τέσσερις μήνες τώρα από τη ρωσική εισβολή.

Ο ρωσικός στρατός καταστρέφει σχεδιασμένα: τα υδραγωγεία, τους φούρνους, τα δίκτυα παραγωγής και διανομής ηλεκτρισμού και φυσικού αερίου, τα νοσοκομεία, και απαγορεύει την παροχή βοήθειας (τρόφιμα και φάρμακα, ιδιαίτερα στις νότιες περιοχές, όπου διεξάγονται οι πιο σκληρές μάχες, σ' έναν πληθυσμό που λιμοκτονεί και μαστιγίζεται από επιδημίες.

Χαρακτηριστικό δείγμα της γεννοκτονίας του τσετσενικού λαού είναι το παρακάτω: Ένα μήνα περίπου μετά τη ρωσική εισβολή, τεθωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού άνοιξαν πυρ σε πρόσφυγες που έφευγαν απ' το Γκρόζνι από δρόμους που είχαν οριστεί ως ασφαλείς.

Μετά, τα τεθωρακισμένα ανέβηκαν πάνω στα αυτοκίνητα λιώνοντάς τα μαζί με τους επιβάτες ανάμεσα στις ερπύστριές τους (*Χέραλντ Τρίμπιουν*, 25/1).

Το σύνολο των τσετσενικών πόλεων (Γκρόζνι, Σάλι, Αργκούν, Γκουντέρμες) έχει ισοπεδωθεί, όπως δεκάδες κωμοπόλεις και εκατοντάδες χωριά. Οι άμαχοι Τσετσένοι που έχουν σκοτωθεί και τραυματισθεί φτάνουν ήδη το ένα δέκατο του πληθυσμού της χώρας. Τουλάχιστον επτά στους δέκα κατοίκους της Τσετσενίας έχουν εξαναγκαστεί να εγκαταλείψουν τις εστίες τους και έχουν μεταβληθεί σε πρόσφυγες, ενώ πολλές δεκάδες χιλιάδες κρατούνται σε στρατόπεδα ή αργοπεθαίνουν μέσα στα ερείπια (*Οικονομικός Ταχυδρόμος*, 6/4).

Στο σιδηροδρομικό σταθμό κοντά στο Μόζντοκ (βρίσκεται στη Βόρεια Οσετία και είναι η βάση του ρωσικού στρατού που δρα στην Τσετσενία) πρώην κρατούμενοι που κατάφεραν να γλιτώσουν μιλούν για μαζικές εκτελέσεις με δήμιους ρώσους στρατιώτες, που επιτελούν το έργο τους φορώντας μπλε ή μαύρες μάσκες.

Τσετσένοι, κι ανάμεσά τους κάποιοι ρώσοι κάτοικοι της περιοχής, βασανίστηκαν δερνόμενοι μέχρι αναισθησίας μέσα σε σιδηροδρομικά βαγόνια. Πρώην κρατούμενοι ανέφεραν ότι είδαν ρώσους στρατιώτες να σφάζουν πολίτες κοντά στο σταθμό. Είναι τόσες οι αγριότητες του ρωσικού στρατού, που ακόμα και το προσωρινό συμβούλιο (ρωσόδουλη αντιπολίτευση της Τσετσενίας) αναγκάστηκε στα μέσα Φλεβάρη να καταγγείλει τους βομβαρδισμούς και τις λεηλασίες των Ρώσων για ν' αποφυγεί τη γελοιοποίηση (*Βήμα*, 19/2).

Παρ' όλα αυτά ο τσετσενικός λαός συνεχίζει να παλεύει μ' ένα εκπληκτικό θάρρος και δύναμη για την ύπαρξή του και την εθνική του ανεξαρτησία. Το κέντρο της αντίστασης έχει μεταφερθεί στις νότιες περιοχές της χώρας πάνω στα βουνά του Καυκάσου. Μετά από μαζικό βομβαρδισμό του πυροβολικού και των αεροπλάνων, οι Τσετσένοι

αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν όλες τις μεγάλες πόλεις (Σάλι, Αργκούν, Γκουντέρμες) και να υποχωρήσουν διατηρώντας στρατό, πυρομαχικά και άλλο υλικό.

Ωστόσο οι ήττες αυτές που δοκιμάζουν οι Τσετσένοι δεν μπορούν να εξηγηθούν μόνο με τη συντριπτική ανωτερότητα σε όλα του ρωσικού στρατού και τη χιτλερική στο τετράγωνο τακτική της καμένης γης που αυτός ακολουθεί.

Πρόσφατα ο αρχηγός των ρωσικών δυνάμεων στην Τσετσενία στρατηγός Κουλίκοφ αποκάλυψε ότι ο ρωσικός στρατός διατηρεί για την εισβολή 58.000 άντρες, δηλ. 18.000 περισσότερους απ' ό,τι πιστευόταν μέχρι τώρα. Όπως ο ίδιος δήλωσε, υπολόγισε τη δύναμη των Τσετσένων σε 45.000 άντρες (15.000 καλά εκπαιδευμένων αντρών και 30.000 τοπική πολιτοφυλακή), με πολύ λιγότερες δυνάμεις να έχουν απομείνει σήμερα (*Χέραλντ Τρίμπιουν*, 24/3).

Αλλά ούτε κι αυτό αρκεί.

Η Τσετσενία στερήθηκε τη μεγαλύτερη εφεδρεία της σ' αυτό τον άνισο, αλλά γεμάτο μεγαλείο αγώνα, ενάντια στους ρώσους σοσιαλφασίστες: Τη σταθερή και πλατιά διεθνή υποστήριξη, τουλάχιστον στο πολιτικό επίπεδο. Την υποστήριξη αυτή είχε μόνο για ένα διάστημα, όσο το Γκρόζνι στεκόταν όρθιο και έγινε το σύμβολο ενός λαού που αρνιόταν πεισματικά να παραδώσει την πόλη του στο ρώσο κατακτητή.

Αντίθετα, η Βοσνία αναφερόταν διαρκώς στα παγκόσμια ΜΜΕ σε όλη την πορεία της δικιάς της αντίστασης, και αυτό τη βοήθησε πολύ να σταθεί όρθια. Αυτό έγινε γιατί ο δυτικός ιμπεριαλισμός υποστηρίζει σταθερά τη Ρωσία, έτσι ώστε αυτή, αν και η πιο φασιστική, η πιο αντιδραστική υπερδύναμη, δεν έχει ξεκαθαριστεί σαν τέτοια μπροστά σε όλο τον κόσμο.

Χωρίς λοιπόν πολιτική γραμμή καταγγελίας της Ρωσίας δεν υπήρχε υποστήριξη στην Τσετσενία, τουλάχιστον πάνω στην αδύναμη βάση της υποστήριξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ο Τρίτος Κόσμος, χωρίς αυτόνομη πολιτική παρουσία, δεν μπόρεσε ν' αντιδράσει. Αλλά και η ίδια η Βοσνία έδωσε ένα χτύπημα εδώ. Πρόκειται για μια προδοσία απέναντι στην Τσετσενία. Την ώρα που ο ρωσικός στρατός έσφαζε και κατέστρεφε, ο πρωθυπουργός της Βοσνίας Σίλατζιτς επισκέφθηκε τη Μόσχα και είχε συνομιλίες με τους Ρώσους στις αρχές Φλεβάρη. Αν η Βοσνία υποστήριζε την Τσετσενία, τότε πολύ γρήγορα θα φτιαχνόταν ένα μέτωπο των μουσουλμανικών χωρών και ακόμα πιο πολύ ολόκληρη η ανθρωπότητα θα έστρεφε τα βλέμματά της σ' αυτή τη δημοκρατική συμμαχία των δύο χωρών. Τούτο θα βοηθούσε και τις αντιρροσικές δυνάμεις μέσα στην πρώην ΕΣΣΔ να δυναμώσουν. Ήδη οι Βαλτικές και ολόκληρη η ουκρανική αντιπολίτευση υποστήριξαν την Τσετσενία. Μάλιστα το Κοινοβούλιο της Εσθονίας ψήφισε υπέρ της αναγνώρισης της Τσετσενίας μόλις «*το επιτρέψουν οι διεθνείς συνθήκες*» (*Καθημερινή*, 16/2).

Όμως τη μεγαλύτερη ευθύνη για τη ρωσική προέλαση στην Τσετσενία έχει η Δύση. Αυτή έχει κατα-

δικάσει την Τσετσενία να σφάζεται με την πιο μεγάλη άνεση. Είναι μάλιστα τέτοια η ηλιθιότητα της, που θεωρεί τον έλεγχο των κρατών της πρώην ΕΣΣΔ σύμπτωση και όχι ένα καλά επεξεργασμένο και οργανωμένο σχέδιο από τη Ρωσία.

Η ιμπεριαλιστική φύση της Δύσης φάνηκε με τον καθαρότερο τρόπο στην Τσετσενία. Οι φωνές που έβαλε για τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν ήταν πιο δυνατές απ' την επιμονή της να χαρακτηρίζει τη ρωσική εισβολή "εσωτερικό ζήτημα της Ρωσίας". Η ελπίδα της ήταν ότι οι Ρώσοι θα ξεμπερδέψουν στα γρήγορα με τους Τσετσένους και θα στήσουν για τα καλά εκεί την πρακτική κυβέρνηση από τιποτένιους ανθρώπους και όλα αυτά θα ξεχαστούν. Κανείς από τους Δυτικούς δε διαμαρτυρήθηκε όταν ο ρωσόφιλος γεν. γραμματέας του ΟΗΕ Γκάλι χαρακτήριζε την κατάληψη του Γκρόζνι εσωτερική υπόθεση της Ρωσίας (*Καθημερινή*, 20/1).

Ούτε ακόμα κι όταν ο ρωσόφιλος Κλίντον φέρθηκε με τον πιο αισχρό τρόπο απέναντι στον υπουργό Εξωτερικών της Τσετσενίας Σάμσετι Γιουσοφ, που επισκέφθηκε τις ΗΠΑ στα τέλη Γενάρη. Τότε τον έστειλαν να συναντηθεί μ' έναν ασήμαντο γραφειοκράτη του Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ εξέδωσε την παρακάτω ανακοίνωση: «*Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν αναγνωρίζουν μια ανεξάρτητη Τσετσενία και τον πληροφоруόμε ότι στο εξής θα τον δεχόμαστε όπως έναν ιδιώτη ρώσο πολίτη*» (*Χέραλντ Τρίμπιουν*, 30/1).

Στον ετήσιο λόγο του προς το αμερικάνικο έθνος ο ρωσόφιλος Κλίντον είπε: «*Ούτε ένας ρωσικός πύραυλος δε στοχεύει τα παιδιά της Αμερικής*» (στο ίδιο, 24/2). Ούτε λέξη για την Τσετσενία.

Ήδη ο Κλίντον ήταν ο πρώτος από τους δυτικούς ηγέτες που θα συμμετάσχουν στις 9 Μάη στη Μόσχα για την επέτειο από τα 50 χρόνια της νίκης ενάντια στον γερμανικό ναζισμό. Αυτό παρά την αντίθεση 63 μελών του αμερικανικού κοιγκρέσου, που με γράμματά τους τον απέτρεπαν να συμμετάσχει. Μαζί με τον Κλίντον θα βρεθούν στη Μόσχα και ο γερμανός Κολ και ο άγγλος Μέιτζορ.

Παρ' όλα αυτά η μικρή Τσετσενία έδωσε ένα μάθημα σε όλους τους λαούς και τα κράτη της γης με το πείσμα της, το θάρρος και την απaráμιλλη αντίστασή της.

Το κυριότερο είναι ότι η τσετσενική αντίσταση κρατάει ακόμα, ότι το αντίρτικο χτυπάει νύχτα σε όλο το έδαφος της μικρής χώρας, σε όλα τα χωριά και τις πόλεις, αλλά και μέσα στο Γκρόζνι. Καθημερινά οι Ρώσοι κουβαλάνε στα φορτηγά δεκάδες τα πτώματα των στρατιωτών τους.

Η Τσετσενία θα γίνει σε λίγα χρόνια ο μεγαλύτερος εφιάλτης του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού και η σπίθα που θα βάλλει φωτιά σε όλη τη σκλαβωμένη από τη Ρωσία περιφέρεια της πρώην ΕΣΣΔ. Ταυτόχρονα, η Τσετσενία είναι που θα ξεσκεπάσει το δυτικό ιμπεριαλιστικό φαρισαισμό και θα μετατρέψει το τριτοκοσμικό ισλάμ από εφεδρεία της Ρωσίας σε εφεδρεία του αντιρροσικού αντιϊμπεριαλιστικού αγώνα σε Δύση και Ανατολή.

ΕΥΡΩΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΝΕΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΣΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Την Πέμπτη 6 του Απρίλη ο βρετανός γενικός εισαγγελέας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Φράνσις Τζέικομπς εισηγήθηκε την απόρριψη της προσφυγής της Κομισιόν κατά του ελληνικού εμπάργκο, που έχει επιβληθεί εδώ και πάνω από ένα χρόνο εναντίον της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Αυτή η εισήγηση αποτέλεσε το φυσιολογικό αποτέλεσμα της κοντόφρων πολιτικής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και, γενικότερα, της Δύσης απέναντι στους ελληνικούς τραμπουκισμούς κατά γειτονικών της χωρών. Μιας πολιτικής που, όπως επανειλημμένα έχουμε γράψει, αντικειμενικά σπρώχνει τις χώρες αυτές (Αλβανία και Δημοκρατία της Μακεδονίας) στην αγκαλιά της νεοχιτλερικής Ρωσίας και προωθεί την ένταξή τους στο "ορθόδοξο τόξο".

Η πολιτική της Κομισιόν και, γενικά, της Ευρώπης να υποχωρεί συνεχώς μπροστά στους ελληνικούς λεονταρισμούς βαθαίνει ολοένα και περισσότερο και τη δική της διάσπαση. Οι συνεχείς παλινωδίες δίνουν στο ρωσόδουλο Παπανδρέου την ευκαιρία να παίζει μαζί της σαν τη γάτα με το ποντίκι. Η προσφυγή της Κομισιόν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κατά του ελληνικού εμπάργκο θα μπορούσε να αποτελέσει ένα θετικό βήμα, αν ταυτόχρονα συνοδευόταν και από μια δημόσια πολιτική καταγγελία των ελληνικών τραμπουκισμών και από διπλωματική απομώωση της ελληνικής κυβέρνησης, καθώς και από γενναία μέτρα οικονομικής και πολιτικής στήριξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Αντί γι' αυτό βλέπουμε την απροθυμία της να βγάλει η ίδια τα κάστανα από τη φωτιά, αναθέτοντας το καθήκον αυτό σε ένα πολιτικό άχρωμο, σε γενικές γραμμές, όργανο διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως είναι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Έτσι βλέπουμε μια καθαρά πολιτική απόφαση να πέφτει στις πλάτες ενός μη (άμεσα τουλάχιστον) πολιτικού οργάνου.

Απ' αυτή την πλευρά κρίνοντας τα πράγματα, έχει δίκιο ο γενικός εισαγγελέας όταν λέει στην απόφασή του ότι «*δεν υπάρχουν δικαστικά κριτήρια με τα οποία θα μπορούσαν να εκτιμηθούν τέτοια ζητήματα* (...). Η απόφαση λήψης τέτοιων μέτρων είναι κατ' ουσίαν πολιτικής φύσης». Και προσθέτει παρακάτω, για να χρυσώσει την ηχηρή φάπα που έριξε στην Κομισιόν και να εξισορροπήσει, κάπως, τη μονόπλευρα φιλο-εμπάργκο εισήγησή του: «*Αναμφιβόλως πολλοί ενδιαφερόμενοι σχολιαστές θα συμφωνούσαν με την Επιτροπή ότι η συμπεριφορά της Ελλάδας αποτελεί υπερβολική αντίδραση και ότι η Ελλάδα θα μπορούσε προασπίσει καλύτερα τα συμφέροντά της δια της διπλωματικής οδού. Αυτό όμως αποτελεί πολιτική απόφαση, για τη διερεύνηση της οποίας το Δικαστήριο δε διαθέτει τα προς τούτο κατάλληλα μέσα*».

ΑΚΡΑΤΟΣ

ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΣΜΟΣ

Αν όμως η εισήγηση του γενικού εισαγγελέα ήταν αναμενόμενη, δεν μπορούμε να αποφύγουμε τον πειρασμό να σχολιάσουμε μερικά καίρια σημεία της, όπως έναν απόλυτο υποκειμενισμό ιμπεριαλιστικής έμπνευσης που τη διακρίνει. Στην εισήγηση αναφέρονται μερικές θέσεις που αποτελούν πραγματικό σκάνδαλο και οι οποίες, αν αποτελέσουν κανόνα διεθνούς συμπεριφοράς, τότε είναι σίγουρο πως στις έτσι κι αλλιώς ταιριασμένες διεθνείς σχέσεις θα ο-

δηγήσουν στο να επικρατήσει ο νόμος της ζούγκλας και ο ιμπεριαλισμός να αλωνίζει ασύδοτος, και με τη βούλα του δικαστηρίου μάλιστα. Συγκεκριμένα λέει η εισήγηση: «*Αυτό που το Δικαστήριο πρέπει να αποφασίσει είναι αν, ενόψει όλων των περιστάσεων, συμπεριλαμβανομένου του γεωπολιτικού και ιστορικού πλαισίου, η Ελλάδα θα μπορούσε να έχει κάποια βάση για να θεωρηθεί, από τη δική της υποκειμενική σκοπιά, ότι οι τεταμένες σχέσεις μεταξύ αυτής και της ΠΓΔΜ θα μπορούσαν να καταλήξουν σε ένοπλη σύγκρουση. Υπογραμμίζω ότι το ζήτημα πρέπει να κριθεί από τη σκοπιά του ενδιαφερομένου κράτους-μέλους*». Και παρακάτω: «*Η ασφάλεια αποτελεί μάλλον ζήτημα δαισιόθεσας παρά απτό γεγονός* (...). Ίσως οι ελληνικοί φόβοι να είναι τελείως αβάσιμοι (...). Αυτό όμως που έχει σημασία δεν είναι τόσο το ότι οι ελληνικοί φόβοι μπορεί να είναι αβάσιμοι, αλλά ότι τους φόβους αυτούς φαίνεται να συμπεριφέρονται πραγματικά και σταθερά η Ελληνική Κυβέρνηση και, όπως φαίνεται, η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού (...). Αν ένα κράτος-μέλος θεωρεί, *ορθώς ή εσφαλμένως, ότι η στάση τρίτης χώρας απειλεί ζωτικά του συμφέροντα, την εδαφική του ακεραιότητα ή την ίδια την ύπαρξή του, τότε στο κράτος-μέλος απόκειται να καθορίσει πώς θα αντιδράσει στην εκλαμβανόμενη ως απειλή στάση της τρίτης χώρας: ως παράδειγμα, με διπλωματικές πιέσεις, με τη διακοπή αθλητικών και πολιτιστικών σχέσεων, με οικονομικές κυρώσεις ή ακόμη και με στρατιωτική δράση*»! Δηλαδή, κύριε γενικό εισαγγελέα, έχει ο Παπανδρέου το νομικό δικαίωμα να εισβάλει στην Τουρκία με το πρόσχημα ότι "αισθάνεται ανασφάλεια" και ότι η Ελλάδα κινδυνεύει απ' αυτήν, κάτι που διατυμπανίζει σ' όλους τους τόνους ο ρωσόδουλος; Γιατί, αν είναι έτσι, μήπως τότε έχει το ίδιο δικαίωμα και η Τουρκία, αφού αποδειγμένα οι ελληνικές κυβερνήσεις προσφέρουν την "ανιδιοτελή" τους στήριξη στους φασίστες του ΡΚΚ; Αναρωτιόμαστε, πού θα οδηγηθούν οι διεθνείς σχέσεις αν αυτό γίνει γενικός κανόνας κρατικής συμπεριφοράς; Και ποιον στηρίζει μια τέτοια λογική αν όχι τον πιο ισχυρό απέναντι στον πιο αδύναμο, αφού ο δεύτερος δε θα έχει την υλική δύναμη να επιτεθεί σ' ένα ισχυρότερο γειτονικό του κράτος, όσο κι αν υποθέσουμε πως θα επιθυμούσε διακαώς κάτι τέτοιο;

Ντροπή σας κύριε εισαγγελέα και κύριοι Ευρωπαίοι υφιστακοί! Θα 'ρθει, βέβαια, ο καιρός που θα μετανιώσετε για όλ' αυτά που κάνετε (ή δεν κάνετε) τώρα, θα είναι όμως πολύ αργά. Το δυστύχημα είναι ότι μαζί με σας θα την πληρώσουν κι οι λαοί, που δε φταίνε σε τίποτα. Γιατί μπορεί να λέτε ότι "δεν είναι αρμοδιότητά μας να εξετάσουμε από πολιτική πλευρά το ζήτημα", κάνετε όμως ότι παραγνωρίζετε πως η εισήγησή σας έχει κατεξοχήν πολιτικό βάρος, και μάλιστα βάρος σε βάρος της πιο αδύναμης χώρας. Απόδειξη ότι οι πιέσεις πάνω στη Δημοκρατία της Μακεδονίας μετά την εισήγηση αυξήθηκαν (βλέπε επισκέψεις Χόλμπρουκ και Κίνκελ).

Αν η Ευρώπη θέλει πραγματικά να σταματήσει το φασιστικό ελληνικό εμπάργκο, ας πάρει την υπόθεση στα χέρια της. Αν έχετε τα κότσια, τολμήστε κύριοι και αφήστε τα νομικά τετριπτά!

